

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 556

Het Gestolen Dienstmeisje.

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES
DUBEC
J.v.k.
1re Serie Fabrique des **DUBEL SCHWARZ**
2e **DUBEL ROUGE ULTRA**
3e **DUBEL AROMATISE**
4e **DUBEL**
J. VAN KERCKHOFF, AMSTERDAM
Médaille d'Or **EXPOSITION ARGENT** Diplôme d'honneur
La Haye 1892 - des Pays-Bas Amsterdam 1893

NIEUWE SERIE.

HET GESTOLEN DIENSTMEISJE.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**BEWAAR
UW OMSLAGEN!**

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een ontmoeting in
den Tower.

**BEWAAR
UW OMSLAGEN!**

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 208
Raffles	" 238
Wie is de Misdadiger	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

In de warme zomermaanden is Londen, evenmin als de meeste groote steden, een ideale stad om er te wonen. Door de droogte wordt het straatstof en vuil dan dikwijls in hevige mate opgejaagd, hetgeen nu juist niet bevorderlijk is voor schoenen en kleeren en ook niet voor de ademhaling.

De eenige wandeling, die in dergelijke warme dagen het aangenaamst is, kan te Londen het Victoria Embankment worden genoemd, de beroemde kade langs de Theems en die zich uitstrekt van Blackfriars bridge tot Westminster.

Zoo dachten er naar alle waarschijnlijkheid ook een paar wandelaars over, die langs de hooge steenen borstwering wandelden, waar zij aldus een goed gezicht op de levendigheid en het bewegelijke van de rivier hadden.

De oudste der wandelaars was een lang, slank man in een keurig lichtgrijs flanellen pak gekleed en die op opgewekten toon tot zijn metgezel sprak. Deze was wel een hoofd kleiner, blond en had ook lang zoo'n merkwaardig gelaat niet.

Raffles 556.

Dat van de langste der twee kon het zeer zeker worden genoemd.

De man was zeker ruim zes voet lang, had een buigzame gestalte en de manieren van een echt gentleman. Wat echter het meeste opviel dat waren zijn oogen, lichtgrijze, doordringende oogen, die iemand als het ware door ziel en lichaam heen konden kijken en die somwijlen flikkerden met een diepen metaalglod als van staal.

Beiden liepen op hun dooie gemak, zooals wandelaars doen, die geen tijd te verzuimen hebben. Wanneer het niet was geweest om de zekerheid, waarmede beide mannen zich bewogen, had men hen voor een paar vreemdelingen kunnen houden, die Londen op hun gemak bezichtigden.

„Het is hier heerlijk, Charly,” aldus de oudste der twee tot zijn metgezel, toen beiden bij Blackfriars bridge waren aangekomen en de brug opwandelden. „Je kunt goed merken, dat het hier in de nabijheid van de rivier veel koeler is dan in de stoffige straten der city! Me dunkt we moesten onze wandeling aan de

overzijde nog wat voort zetten, het is nog lang geen tijd voor het diner."

"Zooals je wilt Edward," luidde het antwoord van zijn metgezel, „ik vind alles goed als ik maar niet genoodzaakt ben, stof te slikken en vieze luchtjes te ruiken, want daar heb ik verschrikkelijk het land aan. Waar wil je naar toe?"

"Ja, dat weet ik zelf niet," antwoordde de andere, „waar kan je hier naar toe gaan? Laten we ons er maar niet in verdiepen; wandelen zonder meer is toch ook goed."

"Ongetwijfeld, Edward," hernam de tweede, „maar nu we toch in de buurt zijn, konden we misschien wel tot Tower bridge wandelen en dan eens naar de Tower gaan. Het zal daar heerlijk frisch zijn tusschen die eeuwenoude, dikke muren, die in den winter de warmte en in den zomer de frischheid zoo lang bewaren. Wat dunk je daar van?"

"Uitstekend," meende de langste, „dan kunnen we meteen eens kijken in de schatkamer of tegenwoordig de ridderorden des konings er weer bij liggen, nadat ik bewezen heb, hoe gemakkelijk die dingen uit het Koninklijk Paleis van St. James te stelen zijn."

Aldus werd afgesproken en beide wandelaars waren weldra op weg naar dit oude en beroemde bouwwerk, waar zoovele geschiedkundige herinneringen aan verbonden zijn.

Van hun voornemen om de schatkamer te gaan bekijken, zou echter niet veel komen, daar een ander avontuur op hen lag te wachten, waarvan zij echter nu nog niets afwisten.

Alvorens verder te gaan met ons verhaal dienen wij echter het tweektal dat wij zoeven sprekend bij den lezer hebben geïntroduceerd, aan hen voor te stellen.

Uit het zoeven gevoerde gesprek hebben de lezers gezien, dat de oudste der twee wandelaars het over stelen had en dat hij ridderorden des konings uit het Koninklijk paleis van St. James zou hebben gestolen.

Zij, die zich daarover mochten verwonderen, willen wij aanstonds zeggen, dat dit niet noodig is, aangezien de gentleman in het grijze flanellen pak en de manieren van een edelman, toch inderdaad niets anders dan een dief was. Maar een edelman tevens.

Vele personen, die dezen heer van uiterlijk kenden, zouden onmiddellijk hebben kunnen verklaren, dat hij niemand anders was dan Lord William Aberdeen, die in Regentpark een fraai huis bewoonde en dat de heer, die hem vergezelde, niemand anders was dan Charles Brand, zijn secretaris. Dit zou ook volkomen naar waarheid geweest zijn.

Maar niettegenstaande dat was deze man nog iemand anders. Hij was óók Lord Edward

Lister, die in zijn hoedanigheid van gentleman-inbreker den naam John Raffles had aangenomen, een naam, die zoowel onder de booswichten, de politie en de rijke nietsnutters den vorm van een schrikbeeld had aangenomen.

Eerstgenoemden toch, de echte inbrekers en moordenaars van professie, die een menschenleven even weinig of nog minder tellen dan dat van een dier, hadden maar alle reden om hem te vreezen. De keeren, dat hij hen aan de politie had overgeleverd, hen op een meesterlijke manier de dienaren der wet in handen gespeeld had, waren legio en men kon er op rekenen, dat wanneer hier of daar een diefstal met geweldpleging was geschied, dat de daders hun gerechte straf niet ontliepen, ook al slaagde de politie er niet in, (wat maar al te vaak voorkwam) hen te achterhalen. Voor John Raffles konden zij zich echter niet verborgen houden; deze was hen veel te slim af, iets wat ook de politie ondervond, want, hoe vreemd het ook moge klinken, de politie was even bang voor hem als de misdadigers.

Doordat Raffles er een wetboek op eigen hand op na hield, een wetboek, waarin slechts één artikel met één woord was geschreven, namelijk RECHTVAARDIGHEID, had hij zich daardoor tevens onder en boven de wet geplaatst.

Zijn levensdoel bestond uit het afnemen van de ontzaglijk rijke nietsdoeners een te veel aan kapitaal, dat hij onmiddellijk daarop gewoonlijk schonk aan een of andere inrichting van liefdadigheid, aan een hospitaal, aan een zee-lieden-tehuis, een wees- of vondelingenhuis, kortom aan een dier vele gestichten, die niet kunnen bestaan zonder de vrijgevigheid van de rijken.

Daar maar al te veel rijken dezen plicht verzuimden had Raffles de taak op zich genomen hen daaraan telkens op gevoelige wijze te herinneren, als wanneer hij zonder zich ook maar in het minst in acht te nemen, naar de persoon in kwestie begaf, liefst midden in den nacht, om daar op diens kantoor of privé-vertrek de brandkast te forceeren en er uit te nemen zoo-veel hij dacht, dat hij verplicht was.

Het gevolg hiervan was, dat de politie naar den misdadiger ging zoeken, die deze euveldaad had bedreven, terwijl diezelfde misdadiger haar misschien den volgenden dag behulpzaam was bij het ontdekken van een echten spitsboef, die hetzelfde vergriep had gepleegd, met dit verschil echter, dat vaak een ijverig man, die door hard werken zijn brood moest verdienen werd bestolen en dat het gestolene ten eigen bate werd aangewend.

Zoo was John Raffles de vriend en de vijand van de politie tegelijk; de schrik van

rijke deugnieten en gewetenlooze schavuiten.

Met dit alles voor oogen zal de lezer zich er niet meer over verwonderen, dat de wandelaar had gesproken van het stelen van ridderorden uit het Koninklijk Paleis van St. James en indien zij er aan mochten twifelen, dat zelfs deze geslepen gentleman-inbreker tot zoo iets in staat mocht zijn, dan kunnen wij niet anders doen dan hen verwijzen naar bedoeld verhaal,¹⁾ waarin alles omtrent dat feit nauwkeurig staat omschreven.

Tevens zullen zij daarin dan aantreffen een minitieuze beschrijving van de Tower, zoodat wij daarover thans niet behoeven uit te weiden.

Toen de twee vrienden aan de Tower aankwamen liep het gesprek nog over het laatste onderwerp, dat zij hadden aangeroerd, namelijk over den diefstal van de ridderorden en tevens over het feit, dat de politie met het oog op deze brutale daad de premie, welke was vastgesteld op het arresteeren van den gentleman-inbreker, die toch reeds aanzienlijk was, nog had verhoogd.

Onder dit gesprek had Raffles' gelaat meer en meer een vroolijke uitdrukking aangenomen, totdat er ten slotte een glimlach om zijn welgevormde lippen speelde.

„Waarom lach je?” kon Brand niet nalaten te vragen.

„Ik amuseer mij erover”, antwoordde Raffles, „dat men op mijn persoon een hogere premie heeft gesteld dan ooit te verdienen was aan de vangst van een gevaarlijk moordenaar; op mijn persoon, die nog nimmer eenig mensch kwaad heb gedaan, die zelfs geen vlieg zou kunnen dooden en die er zich alleen mee bezig houdt, ellendelingen en gemeene schurken, die onder bescherming der wet hun medemenschen eer, have en goed ontrooven, een welverdiende straf te bezorgen.

„Ik geloof, dat nog nimmer door de Engelsche Regeering een hogere prijs is uitgelooft voor een harer onderdanen.

„Zelfs op koning Karel was de premie, welke de Lord Protector Cromwell wilde betalen, niet meer dan een ellendige 1000 pond en bij mij. . . .”

Hij knipte de asch van zijn sigaret en keek peinzend naar de dikke muren van het historische gebouw.

„Bij jou zijn het 5000 pond”, riep Brand uit.

„Vijfduizend pond”, herhaalde zijn vriend, „ik hoop, dat ik in de gelegenheid zal zijn, wanneer ik eenmaal mijn einde voel naderen, om tot den een of anderen armen drommel te zeggen, die het geld best kan gebruiken:

„Mijn waarde vriend, neem mij mee en breng mij voorzichtig als een kostbaar voorwerp, dat 5000 pond waard is, naar het hoofdbureau van politie en zeg daar: hier is John Raffles!”

„Ik acht je er toe in staat”, zei zijn secretaris, een nieuwe sigaret aanstekend.

„Ja zeker”, antwoordde Raffles, „ik geef je mijn eerewoord, dat ik mij niet eerder zal overgeven aan den hooggeachten hoofd-inspecteur van politie Baxter, dan wanneer hij den armen drommel de 5000 pond heeft uitbetaald.”

Brand lachte en zei:

„Ik geloof, dat jij, als de arme kerel de 5000 pond sterling heeft gekregen, met een van je beroemde streken inspecteur Baxter en het geheele hoofdbureau van politie een poets zult bakken, die meer dan 5000 pond waard is, want je zult in rook verdwijnen”.

Lord Lister gaf hem schertsend een por in de ribben en zei:

„Daar kan je wel eens gelijk in hebben.

„Misschien zal ik nog eens, wanneer ik door mijn kapitaal heen ben, jou voor dien armen man laten doorgaan. Je kunt mij dan naar hoofd-inspecteur Baxter brengen, je het geld laten uitbetalen en wij maken er dan samen een reisje voor.

Maar laat ons nu naar binnen gaan!”

De beafeater, zooals de bewaarders en opassers van de Tower worden genoemd die de poort voor de beide vrienden opende, had een eenigszins zonderlinge lichaamsbouw. De man was scheef gegroeid en had een groote vergroeiing van den ruggegraat, een vergroeiing, die door den volksmond kortweg een bochel wordt genoemd.

Toen Raffles en Brand buiten het gehoor van den man waren gekomen, zei eerstgenoemde tot zijn vrend.

„Heb je wel opgemerkt, Charly, wat 'n leuke, geestige oogen, die man in zijn hoofd heeft. Ik weet zeker dat het een geestige kerel is, die in vroeger eeuwen waarschijnlijk wel als hofnar had kunnen dienst doen.

„En hij heeft een bochel, zooals de hofnar van wijlen koningin Elisabeth van Engeland er niet eens had. Je weet immers, Charly, dat die koningin van gebochelde mannen hield!”

„Merkwaardig”, antwoordde Brand, „bestudeer jij de geschiedenis?”

„Dat was immers vroeger mijn geliefkoosde studie,” merkte zijn vriend op, „ik lees graag over de bijzonderheden van historische personen.”

„Het is vreemd,” zei de secretaris, „dat Elisabeth, die bekend stond als iemand met veel schoonheidsgevoel, er een dergelijke gril op nahield. Hoe kun je dat verklaren?”

¹⁾ Men zie No. 516 van deze serie: De diefstal in het Koninklijk paleis.

„Mijn beste jongen, ik heb te veel achting voor je onschuld, dan dat ik jou zou willen verklaren, welke bijzondere aantrekkelijkheden onze queen-Bess vond in haar half dozijn gebochelde hofnarren.

„Maar kom nu meel!

„En omdat wij juist over koningin Elisabeth spreken, willen wij onze wandeling maken naar de plek, waar die dame met de ijzersterke zenuwen haar breede voeten heeft gezet!”

„Het is jammer, dat jij niet professor in de geschiedenis bent geworden!” meende Brand.

„Je hebt een eigenaardige gave om droge onderwerpen op interessante wijze te behandelen.

„Verklaar mij die geschiedenis van koningin Elisabeth toch eens nader!

„Je vertelt mij daar allerlei moois omtrent mannen met bochels, ijzersterke zenuwen en een half dozijn hofnarren — dat is inderdaad genoeg om niet alleen een vrouw, maar zelfs een man nieuwsgierig te maken.”

„Een sigaret?” vroeg Raffles, die zijn vriend op een ander chapiter wilde brengen, terwijl hij zijn met diamanten versierd sigarettenétui te voorschijn haalde uit zijn borstzak.

Dit étui had hij eenige jaren geleden grootvorst Wladimir in Monte Carlo afhandig gemaakt.

Brand nam een sigaret, Lord Lister eveneens.

Daarop liet hij de stralen der zon op het étui vallen, zoodat de diamanten in bonte kleurenpracht schitterden.

„De dame, die dit waardevolle voorwerp eenmaal weggaf,” zei Raffles, „heeft veel overeenkomst met queen Bess. Het was de bekende Catharina, die haar gunsteling Iwanoff voor zijn staatkundige bekwaamheden dit étui ver eerde.”

„Ik weet niet, wat je vandaag bezielt!” riep Brand uit.

„Misschien wil je mij nu wat gaan vertellen van de intimiteiten van Catharina en haar kamerdienaar, den lateren vorst Iwanoff.”

„Als het je genoeg doet,” antwoordde zijn vriend lachend, „ik ben tamelijk goed op de hoogte.”

„Dank je, ik heb nu genoeg,” antwoordde Brand, „ik geloof, dat de warmte invloed op je heeft. De wandeling in den Tower aan de koele Theems zal je goed doen!”

„Wij zullen er het beste van hopen!” zei Raffles met de grootste kalmte.

Met langzame schreden gingen zij op dat oogenblik de brug over, welke over de breede, vroegere slotgracht voert; deze gracht is nu gedempt en herschapen in een grasveld, dat

als exercitieveld dienst doet voor de Iersche garde, welke in den Tower verblijft houdt.

Juist toen zij midden op de brug waren gekomen, marcheerde een afdeeling van dit regiment in de bekende nauwe broeken, de roode jasjes en de grijze mutsjes, naar buiten om te gaan excerceeren.

Raffles monsterde met de belangstelling van een gewezen officier de rijzige, krachtige, gespierde gestalten.

Op eenigen afstand liepen de officieren met lichte, sierlijke wandelstokjes in de handen, waarmee zij speelden als dames met haar waaiers. Deze dunne, zoo onschuldig lijkende voorwerpen waren echter zeer gevreesde tuchtigingsinstrumenten.

In de hand van een wreedaardig officier was een dergelijk stokje van het beste Indische peperriet, voorzien van een dunne stalen kern en een verguld looden knop als handvat, een gruwelijk martelwerktuig.

Raffles kende ze maar al te goed. Ook in zijn regiment in Afrika werden zij vroeger gebruikt bij het drillen der recruten.

Het gebeurt echter betrekkelijk maar zelden, dat een Engelsch officier zich schuldig maakt aan machtsmisbruik. De officieren gaan gewoonlijk op zeer goede en joviale wijze met hun minderen om, hetgeen ook volkomen met hun aard strookt, daar de Engelschman van nature flegmatiek is en zich niet gauw over het een of ander opwindt.

Het is daarom begrijpelijk, dat een uitzondering op deze regel des te meer opvalt. Want ook in Engeland zijn deze uitzonderingsgeval len bekend.

Het toeval wilde, dat Raffles daarmede zou kennis maken.

Een kleine, dikke kapitein van de Iersche garde liep op dit oogenblik, kuchend en snuivend als een Nijlpaard, langs de wandelaars en keek met zijn kleine, door dikke vetplooien omgeven oogen, als een boosaardig insect naar zijn manschappen.

Raffles merkte direct op, dat de soldaten, die hij commandeerde, schuw als mishandelde honden naar den kleinen kapitein keken.

Onophoudelijk zwaaide hij zijn stok door de lucht en het leek er naar, alsof hij elk oogenblik een der soldaten wegens een verkeerden pas een slag wilde geven.

„Dat is de menschenbeul van het regiment”, zei Raffles tot Brand, „ik zou wel durven zweren, dat die kerel in geval van oorlog meerdere kogels van zijn eigen manschappen zou krijgen!

„Laat ons eens kijken, hoe dat sujet zijn luidjes bij het excerceeren zal behandelen!”

Zij bleven op de brug staan en keken over

de leuning kalm naar het exercitieterrein, beneden hen.

Dicht bij Raffles exerceerde de compagnie van den kleinen kapitein.

Met harde stem, die een hatelijken klank had als het schelden van een vischwiif, gaf hij zijn bevelen en liet hij zijn manschappen oefenen.

Af en toe liet hij een van hen naar voren treden, die zich volgens zijn meening niet flink genoeg bewoog en overlaadde hem met een vloed van scheldwoorden, zoodat Raffles beveerde, dat deze bepaald afkomstig moesten zijn van de vrouw van dezen bullebak.

„Ik verzeker je,” zei Raffles tot Brand, „dat zelfs een Pruisisch dragonder dergelijke scheldwoorden niet kent. Nu — kijk eens!”

Brand zag, hoe de officier met zijn stok een der Iersche soldaten onbarmhartig tegen de scheenbeenen sloeg, zoodat de groote, sterke kerel moeite had, om het niet uit te schreeuwen van pijn.

„Een walgelijk sujet!” zei de Groote Onbekende, „het spijt mij, dat ik niet het een of andere voorwerp bij de hand heb om hem de hersens in te gooien.”

„Je hebt aardige plannen”, lachte Brand.

Maar Raffles had geen zin om te lachen. Hij was woedend.

„Kijk eens, nu heeft hij een tweede slachtoffer!” riep hij.

Brand zag een gevaarlijke uitdrukking in de oogen van zijn vriend, toen de Engelsche kapitein een tweede der manschappen op dezelfde wijze met zijn stok sloeg.

Dicht bij hem stond een soldaat, die ook naar het exerceeren van zijn kameraden keek, waaraan hij niet behoefde mee te doen.

Raffles haalde een halve kroon uit den zak en wendde zich tot hem:

Hij sprak hem op militaire wijze aan met de woorden:

„Kom eens hier, mijn vriend.”

„Met genoegen, Sir”, antwoordde de soldaat en, vermoedend, met een superieur in burgerkleeding te doen te hebben, maakte hij onwillekeurig het militair saluut.

Lord Lister drukte hem het geldstuk in de hand en zei:

„Jij kunt mij waarschijnlijk wel inlichtingen geven. Hoe heet de kapitein daar beneden, die het bevel voert over de recruten?”

De gevraagde wierp een blik over de leuning en toen hij had gezien, wie bedoeld werd, antwoordde hij zoo zacht, alsof hij bang was, den naam van den gevreesden officier op luiden toon uit te spreken:

„Kapitein Mac Govern.”

„Zoo, zoo”, knikte de Groote Onbekende,

„weet je misschien ook toevallig, waar de kapitein woont?”

„Ja, Sir”, antwoordde de soldaat, „ik stond vroeger in zijn compagnie en moest dikwijls den oppasser helpen kleeden kloppen. De kapitein woont Hamilton Road 16.”

„Zoo, zoo”, zei Raffles nadenkend, „ik meen mij te herinneren dat een van mijn vrienden in het huis er vlak naast woont. Deze vertelde mij, dat zijn vrouw een draak is.”

„Ja, Sir, dat is waar,” bevestigde de soldaat. „Thuis mag de kapitein geen mond open doen. Alle woede, die hij dan moet opkroppen, lucht hij tegenover zijn manschappen. Wij noemen hem in het regiment de menschenbeul.”

„Dank je wel”, zei de Groote Onbekende groetend en begaf zich met Brand naar de Chapel of St. John.

Het stond hem tegen, nog langer toeschouwer te zijn van dit brutale optreden.

Zwijgend liepen zij de hofpleinen over en Brand hoorde, hoe zijn vriend meerdere malen mompelde:

„Hamilton Road 16.”

Hij scheen een plan te maken.

Toen zij na eenigen tijd den Tower verlieten, keerden de soldaten naar de kazernes terug.

In breede rijen vulden zij de straat en ook nu liepen de officieren op het trottoir.

Dit trottoir was op de brug zóó smal, dat slechts twee personen elkaar konden passeeren.

Juist toen Raffles de brug betrad, kwam van de andere zijde de bovenbedoelde kapitein met zijn compagnie aan.

„Om 's hemels wil, bega geen domheden”, verzocht Brand, die zag, dat de oogen van zijn vriend flikkerden en onmiddellijk vermoedde dat Raffles een plan smeedde tegen den kapitein.

En hij had zich niet vergist.

Lord Lister greep plotseling den arm van zijn vriend en hield dien zoo stevig vast, dat hij niet kon uitwijken.

Brand liep aan de zijde, waar de kapitein naast zijn manschappen liep.

Deze verwachtte, dat de ander voor hem zou uitwijken, maar dit was niet zoo!

Brand, die vergeefsche moeite deed om de door Raffles bedoelde botsing met den kapitein te vermijden, werd met een vaartje tegen den officier gestooten, zoodat deze met een vloek op zij tuimelde, met het gevolg, dat hij zijn stok ophief om ermee te slaan.

Op hetzelfde oogenblik had Lord Lister zijn vriend lasgelaten en een korte Engelsche vloek kwam van zijn lippen.

Hij weerde den stok met een handige beweging van den linkerarm af, zoodat de slag geen doel trof, rukte den kapitein bliksemsnel het rietje uit de hand, voordat deze het kon verhinderen en gaf hem er een flinken klap mee in het gezicht.

Geen enkele der soldaten maakte een beweging om hun commandant te verdedigen.

Raffles had dit voorzien. Er was niemand onder hen, die den kapitein niet van ganscher harte een flink pak slaag gunde.

De slag was zoo stevig aangekomen, dat het den kapitein geel en groen voor de oogen werd. Hij stond te suizebollen en het scheelde weinig of hij was tegen den grond geslagen. Maar hij hield zich ter been en keek naar zijn aanvaller om.

Raffles en Brand stonden bedaard op het trottoir, gereed om den lafaard, als hij het wagen durfde, hen aan te vallen, opnieuw te tuchtigen, maar daar scheen de officier niet aan te denken, want plotseling zwol de plek op zijn wang, waar Raffles hem geraakt had, geducht op.

Midden op de opgezwollen plek wees een spierwitte vlek de plaats aan, waar de looden

knop van den stok was terecht gekomen, terwijl daaromheen een donkerroode rand zichtbaar was.

Met een kreet van pijn bracht de kapitein zijn hand naar de plek, die blijkbaar pijnlijk gloeide.

Toen zag hij, dat zijn troep, die natuurlijk doorgemarcheerd was, zich hoe langer hoe meer verwijderde en hij keerde zich om, ten einde zich naar zijn manschappen terug te haasten.

Toen Raffles en Brand dit zagen, vervolgden ook zij hun weg.

Over de brug gekomen riep Raffles een ledige taxi aan, die juist voorbijkwam, om zich naar Regentspark te laten brengen.

„Mijn museum wordt weer een interessant stuk rijker“, zei Raffles, terwijl hij bij het instappen den stok van den kapitein door de lucht zwaaide.

„Ik hoop, dien menschenbeul vandaag nog een betere les te geven“.

„Wat ben je van plan?“ vroeg Brand.

„Ik zal hem een nachtelijk bezoek brengen“, antwoordde Raffles lachend, „inspecteur van politie Baxter zal werk krijgen!“

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Heldenmoed en fantasie.

Kapitein Mac Govern kwam dien dag een uur vroeger dan anders thuis.

Zijn echtgenoot was een broodmagere vrouw, met blond haar, dat van den kapper afkomstig was, want haar eigen haardos bestond slechts uit een onooglijk rattestaartje, dat zij handig wist te verbergen onder de blonde pruik.

Zij twistte juist met haar eenige dienstbode,

zoodat het, ondanks de gesloten vensters, op straat hoorbaar was.

Toen Mc Govern zijn woning naderde, vertraagde hij onwillekeurig z'n schreden. Het maakte den indruk, alsof een afgeranselde hond met den staart tusschen de beenen naar huis terugkeerde.

Inplaats van de ooren liet hij zijn onderlip hangen, terwijl hij met de linkerhand een nat-

ten zakdoek tegen den wang hield, die pijnlijk was opgezwollen door den slag van Rafles.

Zacht sloot hij de huisdeur open, ging de gang binnen en luisterde.

Uit de aangrenzende kamer weerklonk de scheldende stem van zijn vrouw, die tegen een jong, armoedig dienstmeisje, bijna nog een kind, raasde. Het meisje was haar uit een weeshuis bezorgd.

De kleine maakte den indruk, totaal verongerd en verwaarloosd te zijn.

Behalve de verschillende staats-weeshuizen, zijn er in Engeland nog vele particuliere instellingen, welke, het dient hier gezegd, niet alle den toets der critiek kunnen doorstaan.

Misschien zijn er lezers, die onder de boeken, die zij gelezen hebben, ook het meesterwerk van Charles Dickens kennen, getiteld Nicholas Nickleby, het verhaal van een jongen man, die om zijn brood te verdienen, als onderwijzer geplaatst wordt op een zoogenaamde kostschool, waar de kinderen allerlei wreedheden van den kostschoolhouder hebben te verduren.

Wanneer men deze beschrijving leest, is men onwillekeurig geneigd te denken, dat de schrijver heeft overdreven; toch is dit niet het geval, daar de bronnen voor het verhaal persoonlijk door hem werden achterhaald.

Uit een dergelijke inrichting was dit dienstmeisje ook gekomen. Door familieleden was zij in dit particuliere weeshuis geplaatst, en niet alleen dat zij daar in huis, evenals de andere kinderen, schandelijk verwaarloosd en ondervoed was, maar later toen zij op een leeftijd gekomen was, dat zij in staat werd geacht haar eigen brood te kunnen verdienen, bracht men haar bij Mistress Mac Govern, ofschoon die vrouw voor haar harteloosheid en hardhandigheid wijd en zijd bekend stond.

Het arme kind moest bij haar nieuwe meesteres veel te hard werken en werd bovendien telkens om de onbeduidendste reden naar bed gezonden zonder eten, waardoor zij nog meer verzwakte.

Zij lag nu op de knieën en wreef den parketvloer, een werk, dat zelfs vermoeiend zou geweest zijn voor een gespierd man.

Iedereen kon zien, dat dergelijk werk te zwaar was voor het meisje. En toch was zij al uren lang ijverig bezig, den parketvloer glad te wrijven.

De vrouw van den kapitein zat in een schommelstoel midden in de kamer, had een Japansche ochtendjapon aan, las een roman en keek af en toe door haar lofgnet naar het werkende meisje.

Als een automatische kijfmaschine opende zij

elke vijf minuten haar mond om het kind een stortvloed van scheldwoorden naar het hoofd te slingeren, opdat het werk wat vlugger zou gaan.

Kapitein Mc. Govern opende de deur der kamer en zei met zachte, bedrukte stem, die geheel en al in tegenstelling was met zijn commandotoon op het exercitieveld:

„Dag Eulalia, hier ben ik!”

Met een ruk richtte de spichtige vrouw zich in den schommelstoel op, zette haar lofgnet op den haviksneus en staarde naar haar echtgenoot als een nijldige krokodil, die in zijn rust wordt gestoord.

„Wie is daar?” riep zij met schelle stem. „Ben jij het, Harry?”

„Ja, ik ben het, geliefde Eulalia!” antwoordde de officier.

Nu stond zij op, liep vol waardigheid naar de deur en riep:

„Wat heb je nu al thuis te doen! Je houdt mij maar van het werk af. Je dienst is immers pas over een uur afgelopen!”

„Ik heb mij bezeerd, lieve Eulalia!” bracht haar man in 't midden.

Een langgerekt: „Zoo!” weerklonk en zij zei:

„Kom dan eens hier, Harry, maar denk erom, dat je niet op het gewreven gedeelte loopt!”

In het volgende oogenblik wendde zij zich tot het dienstmeisje en schreeuwde:

„Wil jij het wel eens laten om je vuile ooren open te zetten en af te luisteren, wat ik met je meester te bespreken heb!

„Vooruit, klein beest, werk! Maak voort, canaille, of je krijgt geen avondboterham! Middageten krijg je in geen geval, want dat heb je niet verdiend!”

Nu wendde zij zich weer tot den binnengekomene, die ondertusschen wat naderbij gekomen was. Op eens zag zij de donkerroode striem met de gloeiende witte plek in het midden, op het toch al niet fraaie gelaat van haar man en zij stooft een paar pas achteruit.

„Wat zie je er uit, Harry!” gilte zij. „Wat is er met je gebeurd? Vertel!”

„Een verschrikkelijke geschiedenis!” zuchtte de kapitein, „een afschuwelijk geval! Een bende van twaalf misdadigers overviel mij op weg naar huis.

„Vier van hen sloeg ik neer.

„De andere nam ik zelf gevangen en bracht ze naar het politiebureau.

„Maar helaas! Ik kreeg, ondanks mijn dappere verdediging een slag, lieve Eulalia, en daarom moest ik naar huis komen.

„Ik geloof, dat het goed zou zijn, als je dokter Griffin liet roepen. Ik voel mij ziek! Ik kan

nauwelijks op mijn beenen staan; je moet wat thee voor mij zetten!"

Kermend viel hij in den schommelstoel, terwijl zijn vrouw hem met wantrouwende blikken aan keek. Daarop ging zij in haar volle lengte voor hem staan, tikte hem met haar lorgnet op den schouder en zei op zalvenden toon:

"Ik geloof, dat je een beetje liegt, Harry? Wil je misschien mijn medelijden weer opwekken, zooals je dat al zoo vaak hebt gedaan?"

Hij hief bezwerend zijn rechterhand op en riep, terwijl hij de linker weer krampachtig tegen de pijnlijke wang drukte:

"Neen, neen Eulalia, ik bezweer je bij Sint Patrick, dat ik de zuivere waarheid spreek!

"Ik had een vreeselijken strijd te doorstaan. Jij moet mij nu met je lieve handen als een barmhartige Samaritaan verplegen".

"Nu", antwoordde zij, "dan zullen morgen de kranten je heldendaad wel vermelden, zoodat de wereld dan eindelijk te weten komt, welk een dapper officier van het roemrijke Engelsche leger je bent!

"O, geliefde Harry, gedurende de twintig jaren van ons huwelijk hoop ik steeds, dat je eindelijk de wereld eens zult bewijzen, dat je inderdaad een geboren veldheer bent, dat je evenveel heldenmoed bezit als wijlen Lord Roberts en Lord Kitchener en dat jouw genie Engeland de zege zal doen behalen als er weer eens een oorlog uitbreekt.

"O Harry, hoe trotsch ben ik op jou, als je werkelijk dezen strijd hebt doorstaan!

"Ik zal dadelijk onze goeden Dr. Griffin laten roepen. Hij moet de wond, die je hebt opgedaan, verbinden.

"O Harry, ik vereer je als een held!"

De kapitein had onder dezen stortvloed van woorden zich heel kalm gehouden, omdat hij zelf niet wist, of zijn vrouw meende wat zij zei, of dat zij den gek met hem stak.

Eindelijk echter meende hij te mogen aannemen, dat zij het meende, ofschoon hij even later met ruwe hand uit dezen heerlijken droom zou worden wakker geschud.

Eulalia ruischte de kamer uit en begaf zich naar de telefoon in de gang, om de hulp in te roepen van den huisdokter.

Nadat dit was geschied, ging zij weer naar den kapitein terug, maar toen zij zag, dat hij nog steeds in dezelfde houding, met de hand aan zijn wang, in den schommelstoel zat, zette zij de handen op de heupen en riep:

"Zeg eens, jij hondsvot, ellendige kerel, zie je dan niet, wat er gebeurt? Waarom zit je daar in dien schommelstoel?

"Je staart voor je op den vloer en kunt je

mond niet opendoen om die luie vuilpoets, die meid, aan het werk te houden? Dat kind stinkt van luiheid!

"Heb ik je soms daarom tot man genomen, om de dienstboden tot luiheid aan te zetten?"

Zij maakte een handbeweging alsof zij hem een oorvijs wilde geven. Hij scheen die beweging te kennen, want hij verborg het hoofd tusschen de schouders en bukte zich, in afwachting van de muilpeer.

"Vergeef mij," fluisterde hij, "houd rekening met mijn toestand!"

"Wat?" riep zij uit en haar houding werd dreigender, "jij durft je voor een held uit te geven en over je wonden te klagen? Als de verslaggevers van de couranten je in dezen toestand zagen, zou geen hunner schrijven: De Engelsche Moltke is ontdekt. Het is kapitein Mc. Govern, van de Iersche koninklijke garde.

"Marsch! Ga de kamer uit, opdat ik niet langer naar je behoef te kijken! Er uit en loop niet op het geboende gedeelte. ik wil het werk niet nog eens doen."

Voorzichtig, alsof hij op eieren liep, sloop de dappere kapitein de kamer uit en begaf zich naar zijn studeerkamer aan de andere zijde der gang.

Daar ging hij kermend, als een zwaar gewonde, op den divan liggen, nadat hij een kom met water naast zich had gezet, waarin hij van tijd tot tijd zijn zakdoek doopte. om er zijn gelaat mee te verkoelen.

Hij noch zijn vrouw bemerkten, dat voor het huis Raffles en Brand heen en weer liepen en de deur, zoowel als de ramen, scherp opnamen.

Raffles hoorde de schelle stem der vrouw op straat en zei tot Brand:

"De kapitein en zijn vrouw schijnen nette menschen te zijn! Zij kijft en scheldt als een vischwijf!"

Op dit oogenblik hield een rijtuig voor het huis stil, waaruit een heer stapte, die de woning binnenging.

"Prachtig!" lachte Raffles, "hij heeft ongetwijfeld een dokter laten halen!"

"Hoe weet je dat?" vroeg Brand.

"Dat valt uit alles af te leiden, Charly," antwoordde Raffles. "Wie rijdt er tegenwoordig, behalve een dokter nog in een rijtuig? Iedereen maakt gebruik van een taxi, waartoe ook al veel dokters zijn overgegaan, behalve de ouderen, die nog steeds zweeren bij paard en rijtuig. Bovendien zag ik zijn verbandkistje en ten slotte kon je duidelijk zien, dat zijn hoogen zijden hoed een weinig uitstond van de stethoscoop, die hij, zooals een recht geaard Londensch dokter past, in zijn hoed droeg."

„Laten wij eens afwachten, hoe lang het onderzoek zal duren!”

Zij gingen voor dat doel een klein café aan den overkant binnen, vanwaar zij het huis nauwkeurig konden gadeslaan.

Zij moesten bijna een half uur wachten, toen werd de huisdeur geopend en het kleine, armoedige dienstmeisje verscheen met een recept in de hand.

„Nu wordt er naar de apotheek gestuurd,” zei Raffles, „Ik ben nieuwsgierig, of de dokter hem een purgeermiddel of iets anders heeft voorgeschreven. Blijf hier even zitten.

„Voor de grap, die ik met hem wil uithalen, stel ik belang in dat recept.”

Hij verliet het café en liep het dienstmeisje vlug na.

Reeds een paar huizen verder had hij haar ingehaald.

Nauwelijks had hij, de menschenkenner, een blik geworpen op het vermagerde, bleeke, hongerige gezicht van het dienstmeisje, of hij kende de geheele lijdensgeschiedenis van het arme schepseltje.

„Groote hemel!” mompelde hij in zichzelf, „dat meisje ziet er veel ongelukkiger uit dan een van de talrijke vervallen, verwaarloosde schepsels, die ik ooit in de straten van East-end of Whitechapel heb gezien.”

Vol medelijden wilde hij haar aanspreken.

Op hetzelfde oogenblik echter zakte het meisje plotseling in elkaar en viel voor zijn voeten neer.

Zonder aarzelen tilde de Groote Onbekende het bewusteloze schepseltje op en droeg haar de naastbijzijnde woning binnen.

Hij riep den portier, gaf hem eenige shillingstukken en verzocht hem, voor water te zorgen.

Nadat de man dit had gebracht, bevochtigde Raffles het gelaat van het uitgeputte meisje.

Met een diepen zucht opende de stumperd de oogen en keek verbaasd naar Raffles.

„Waar ben ik?” vroeg zij met zachte stem.

„Blijf hier een oogenblik liggen”, antwoordde Raffles, „ik zal naar de apotheek gaan om het recept te bezorgen. Meteen zal ik voor jou iets versterkends meebrengen. Je voelt je erg zwak, nietwaar?”

„Ja”, hijgde het meisje.

„Hoe heet je?” vroeg de Groote Onbekende verder.

„Dorothy”, antwoordde zij en trachtte op te staan.

„Blijf liggen totdat ik terugkom”, beval Lord Lister haar en hij verzocht den portier, ervoor te zorgen, dat het meisje door niemand lastig werd gevallen.

Daarop begaf hij zich met het recept naar de apotheek.

Reeds na een paar minuten kwam hij met een potje zalf terug, dat hij aan het meisje gaf. Tegelijkertijd overhandigde hij haar een pakje dat twee flesschen en een doosje bevatte en beval haar, van het poeder, dat zich in het doosje bevond, elken dag een lepeltje vol in een glas water te roeren en een eetlepel vol te nemen van de Tokayerwijn, die de twee flesschen bevatten.

In geen geval moest zij het pakje aan haar meesteres laten zien.

En verder zou hij voor haar blijven zorgen en haar spoedig bevrijden uit de handen, waarin zij zich bevond.

Het jonge meisje wilde hem dankbaar de handen kussen, maar Raffles weerde haar met een snelle beweging af.

Hij deed het pakje in het mandje, dat zij bij zich had en bracht haar, daar zij zich zeer zwak gevoelde, tot aan de deur van haar meesteres.

Het rijtuig stond er niet meer, toen Raffles voor het huis aankwam, de dokter was dus heengegaan.

Nu begaf Raffles zich weer naar het café; toen hij tegenover Brand zat, merkte deze op, dat het gelaat van zijn vriend een eigenaardige uitdrukking had.

„Wat heb je?” vroeg hij.

„Ik heb zoeven rare dingen beleefd”, antwoordde Lord Lister op ernstigen toon. „Ik heb een arm, verhongerd schepseltje leeren kennen, een van die ongelukkige blanke slavinnen en verder heb ik den kapitein een recept voorgeschreven, dat hem nog betere diensten zal bewijzen dan de slag met den stok.”

„Wat voor een recept?” vroeg Brand.

„Heel eenvoudig”, lachte Raffles, „toen ik het recept van den dokter in handen had, zag ik dat het voor een verkoelende zalf was, die op de wang gesmeerd moest worden.

„Ik heb het recept nog in mijn zak.

„In plaats daarvan heb ik een zalf klaar laten maken, die een eenigszins andere uitwerking heeft — zoo ongeveer van een Spaansche trekpleister.

„Jammer, dat ik geen getuige kan zijn van de uitwerking.

„Ik verzeker je, beste jongen, dat door den slag met den stok het gelaat van den kapitein flink is opgezwollen. Mijn zalf zal hem daarboven nog wat blaren bezorgen, waarmee hij vier weken lang mooi zal zijn. Ik geloof niet, dat hij zoo heel gauw de arme Iersche soldaten weer zal tuchtigen.

„Hij heeft zijn portie gekregen, Charly.”

„Een echte Rafflesstreek!" lachte zijn vriend.

„Het spijt mij alleen, dat het kijvende vrouwspersoon, wier schelle stem wij op straat hoorden, geen blaren op de tong krijgt."

Plotseling sprong Raffles op.

„Een idee, een prachtig idee, Charly! Wij zullen de comédie kunnen bijwonen!"

Haastig betaalde hij den kellner en liep met zijn vriend naar het huis van den kapitein.

Hij moest eenige seconden wachten, voordat het kleine dienstmeisje verscheen, dat de deur opende en vroeg wat hij verlangde.

„Ik ben Dr. Halfart," zei hij, „en ontmoette zoeven mijn collega, Dr. Griffin. Hij verzocht mij, zijn patiënt zelf in te wrijven met de zalf, welke hij had voorgeschreven."

„Ik zal het mevrouw gaan zeggen", antwoordde het dienstmeisje.

„Dat is niet noodig!" klonk de stem van de vrouw des huizes uit den donkeren achtergrond. Zij had vol nieuwsgierigheid staan luisteren, wie er was.

„Hoe bedoelt u dat, mevrouw?" vroeg Raffles, een buiging makende.

„Ik heb er zelf al voor gezorgd. Hoor eens, hoe mijn man kermt, hij doet precies alsof hem een nieuw ongeluk is overkomen.

„Ach, wij vrouwen kunnen veel beter pijn verdragen dan de mannen!"

Op dit oogenblik weerklonk uit de studeerkamer een vervaarlijk gebrul.

„Ik verbrand, ik verbrand!" klonk het. „De zalf — de zalf — ik word krankzinnig, ik word krankzinnig — men wil mij vermoorden!"

Het was de vrouw van den kapitein hoogst onaangenaam, dat vreemden dit geschreeuw hoorden.

Toornig opende zij de kamerdeur en vroeg haar man:

„Heb je je ingesmeerd?"

„Ja, ik ben ingesmeerd, helaas ja!" antwoordde hij kermend.

„Hij is flink gezalfd!" fluisterde Raffles tot Brand, „hij zal reuzenblaren krijgen!"

„Schreeuw niet zoo!" krijschte de vrouw van den kapitein, „in de gang staan een paar vreemde heeren. Een collega van Dr. Griffin! Wat moeten zij wel van je heldenmoed denken!"

„Help! Help!" riep de kapitein, „hij heeft mij beslist een verkeerde zalf gegeven, ik ga dood! Roep den dokter!"

„Ellendeling!" riep de liefhebbende echtgenoot uit. „Daar, kijk! hier is de zalf! En opdat je zelf kunt zien, wat voor een krankzinnigentaal je uitkraamt, zal ik voor jouw oogen mijn heele gezicht ermee insmeeren!"

Op dit oogenblik trapte Raffles zijn vriend op de teenen.

„Prachtig!" fluisterde hij. „Het noodlot is werkelijk op onze hand. Nu krijgt ook zij haar deel!"

In de studeerkamer bleef alles een paar seconden stil, toen begon de kapitein weer als een waanzinnige te schreeuwen en om den dokter te roepen.

Slechts een paar minuten had hij het genoeg, alleen te razen, toen kreeg hij gezelschap, want ook zijn vrouw begon.

De zalf werkte uitstekend!

Raffles hoorde haar schreeuwen:

„Help! Harry! Help!"

Daarop greep hij Charly's arm.

„Nu wordt het tijd, dat wij verdwijnen, m'n jongen! Jammer, dat ik inspecteur Baxter dit recept niet eens voor kan schrijven!"

Toen de vrouw van de kapitein naar de gang snelde om den vermeenden dokter ter hulp te roepen, was deze verdwenen en alleen de openstaande straatdeur bewees haar, dat er werkelijk een paar vreemde heeren in haar huis waren geweest.

Als een furie snelde zij naar de telefoon om Dr. Griffin op te bellen.

Maar zij kon geen aansluiting verkrijgen, daar de dokter in gesprek was.

Deze was juist thuis gekomen en toen hij zijn kamer binnenging, belde de telefoon.

Hij nam de hoorn op en riep:

„Hier dr. Griffin, met wie spreek ik?"

„Goeden dag, dokter!" klonk het lachend terug. „Hier John Raffles!"

De telefoon viel den armen dokter bijna uit de hand.

„Wie daar?" vroeg hij met trillende stem.

„Mijn Hemel, dokter, kent gij mij niet?"... klonk het terug, „hebt gij mijn naam nooit gehoord?... John Raffles heet ik — verstaat gij mij nu?"

„Jawel", antwoordde de dokter, „wat wenscht gij?"

„Ik heb u zoo even vervangen", klonk het lachend terug.

„Het recept, dat gij kapitein Mac Govern hebt voorgeschreven, is in gewone gevallen heel goed, maar hier deugde het niet! Ik ben zoo vrij geweest, een zalf te laten klaarmaken, die krachtiger werkt! Groet het tweetal van mij!"

De dokter was bij het hooren van deze woorden zó verbaasd, dat hij met open mond naar de telefoon staarde en verschrikt opkeek, toen hij opnieuw werd opgebeld.

Hij onderscheidde dadelijk, nog vóórdat hij antwoord kon geven, de stem der kapiteinsvrouw, die in de grootste wanhoop riep: „O

dokter, o dokter! Er is een ontzettend ongeluk gebeurd! Kom dadelijk bij ons, als het u belieft!"

Eenige seconden later reed Dr. Griffin opnieuw in zijn rijtuig naar de woning van den

kapitein en reeds op straat hoorde hij het geschreeuw en gekerm van het wanhopige echtpaar, zoodat het was, alsof alle katten en katers uit de buurt een welluidend concert gaven.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rookers.

DERDE HOOFDSTUK.

Twee tanden.

De Londensche avondbladen waren juist uitgekomen, toen hoofd-inspecteur Baxter, vergezeld door zijn secretaris, inspecteur Marholm, langs het Embankment wandelde, om den avond in het Lyceumtheater door te brengen.

„Merkwaardig!" zei Marholm, alsof hij in zijn eentje liep te filosofeeren.

„Wat is merkwaardig?" vroeg de inspecteur, zijn secretaris met een scheeven blik aanziende.

„Ik bedoel," antwoordde Marholm, „dat wij sinds ongeveer vijf weken niets van onzen vriend John Raffles hebben gehoord."

Baxter zette een gezicht, alsof hij in een citroen beet.

Hij gaf zijn metgezel een por in de ribben en zei, terwijl hij bleef stilstaan:

„Wat ben jij toch een beroerde kerel! Daar wandelen we nu eens heel genoeglijk, denken aan geen onaangename dingen en slechts aan „die lustige Witwe", die we willen gaan hooren, om ons te amuseeren en — —"

Het luide geschreeuw van een bende courantenjongens, die de eerste avondbladen op straat te koop aanboden, weerklonk, zoodat de hoofd-inspecteur van politie zijn zin niet kon voltooien.

„Raffles amuseert zich! De geestige Raffles!" klonk het.

Baxter staarde naar de wandelaars, die zich

om de krantenjongens verdrongen; het was hem alsof Raffles zelf plotseling als een reusachtig spook voor hem opdook en met zijn ironisch glimlachje om de lippen hem strak aankeek.

„Raffles waart rond!" iachte Marholm, „daar is hij."

„Waar?" riep Baxter op verschrikten toon uit.

De Vloo had een avondblad gekocht en hield het den inspecteur onder den neus.

„Wel, sir, hier is hij! Luister maar eens!"

„Je bent een ezel, Marholm!" mopperde de hoofd-inspecteur van politie, „houd je flauwe grappen voor je en maak mij niet bang — Ik meende, dat je Raffles werkelijk hadt gezien."

Marholm lachte luidkeels en riep:

„Ik verzeker je, inspecteur, als dat werkelijk het geval was, zou ik zwijgen en wel om je een schrik te sparen, die je het leven zou kunnen kosten."

„Ik zou hem willen gevangen nemen!" schreeuwde Baxter. „Gevangen nemen! Arresteeren!"

„Dat geloof ik graag", lachte de Vloo onerbiedig, „maar je krijgt hem niet!"

„Ik zweer je," antwoordde de hoofd-inspecteur vol woede, „dat ik hem nog wel eens zal krijgen!"

Marholm haalde de schouders op en ver-

diepte zich in het lezen van het krantenbericht, terwijl de hoofd-inspecteur woedend weigerde, het bericht te lezen.

Plotseling bleef Marholm staan en barstte in een schaterlach uit, evenals veel andere voorbijgangers, die het stuk lazen.

Hij hijgde letterlijk naar adem, terwijl Baxter hem met gefronst voorhoofd aankeek.

„Wat hebt gij toch?” vroeg hij op nijldigen toon, „wees toch niet zoo kinderachtig!”

„O mijn hemel, inspecteur!” Marholm stikte bijna — „luister toch eens even — die Raffles! — O hemel, het is lollig, ongelooflijk! — Raffles — — — —”

„Houd op met dien vervloekten Raffles!” bromde Baxter.

„Ik kan niet!” riep Marholm, die zijn buik vasthield. „Zoo iets heb ik nog nooit gehoord! — — Ik kan werkelijk niet — — ik — —”

Hij veegde zich de dikke tranen uit zijn oogen, voordat hij verder sprak:

„Stel je eens even voor! — — Een blarenrecept — — een blarenzalf!”

„Je bent krankzinnig, geloof ik!” riep de hoofd-inspecteur van politie, „wat vertel je toch voor nonsens!”

Marholm hield nog steeds zijn buik vast.

„Ik heb kramp in mijn maag gekregen van het lachen, inspecteur!”

Daar hij nog steeds lachte en Baxter hetzelfde opmerkte bij alle andere wandelaars, die het avondblad lazen, begon hij te vreezen, dat daar in de krant iets grappigs stond waar bij hij, de hoofd-inspecteur van politie, en Raffles de hoofdpersonen waren.

Hij rukte zijn secretaris het blad uit de handen en begon bij de dichtstbijzijnde lantaarn eveneens het artikel te lezen.

Met woedende blikken las hij het volgende:

„Even voor het ter perse gaan van dit nummer ontvingen wij een bericht, waarvan wij de waarheid niet kunnen bewijzen, maar welks afzender zeer zeker het volle vertrouwen van onze lezers bezit:

Raffles deelt ons mede — — — —”

En daarop volgde een uitvoerige beschrijving van de geschiedenis met het recept van den kapitein der Iersche garde.

Baxter, die zijn loopbaan als eenvoudig Engelsch soldaat was begonnen, kende den drilstok der Engelsche officieren uit eigen bittere ervaring.

Meer dan eens had hij er zelf ransel mee gehad, en dikwijls in de kazerne met zijn kameraden die onmenselijke bestraffing verfloekt.

Toen hij het artikel had uitgelezen, wendde hij zich tot Marholm en zei:

„Ik moet eerlijk bekennen, dat dit een van de weinige streken van dien misdadiger is, die mij uitstekend bevallen!”

„Ik maak je mijn compliment,” lachte Marholm, „ik zie, dat mijn hoop mij niet bedriegt. Gij zult, evenals ik, nog eens een geestdriftig aanhanger worden van Lord Lister.”

Dadelijk trok de hoofd-inspecteur van politie zijn gelaat weer in den officieelen plooi en zei:

„Kom nu mee, Marholm, over een paar minuten begint de schouwburg en ik heb geen lust, de „Lustige Witwe” te verzuimen.”

„De heele „Lustige Witwe” antwoordde Marholm, „is niet zoo vroolijk, als onze Raffles! Ik geloof zeker, dat we binnenkort meer van hem zullen hooren — — een geniale kerel!”

„Hou asjeblieft op, Marholm!” zei Baxter geëgerd, „wat je daar zegt, past geen detective van Scotland Yard. Raffles is in weerwil van alles de gevaarlijkste misdadiger, die zich ooit in Old England ophield.”

„Wel mogelijk, dat zal ik ook heelemaal niet tegenspreken,” antwoordde de Vlooi, „maar dit wil ik je wel vertellen, inspecteur, ik hing morgen aan den dag mijn jas aan den kapstok, als ik met hem kon ruilen.” —

Terzelfder tijd, dat de beide politieambtenaren dit gesprek voerden, zat Raffles in de prachtig ingerichte studeerkamer van zijne bij het Regentspark gelegen villa.

Met welbehagen las hij het in de courant afgedrukte verslag van zijne bestraffing van kapitein Mac Govern, wegens diens op de Iersche garde bedreven wreedheid.

Daarop wendde hij zich tot zijn onafscheidelijken metgezel, die mede in de kamer aanwezig was en bezig was, de courantenberichten uit te knippen en deze te plakken in het door hem aangelegde archief over Raffles' daden.

„Weet je,” zei Raffles tot Brand, „ik zou nu graag dat arme, kleine meisje willen bevrijden, dat in dienst is bij dien menschenbeul, en het bij een nette familie onderdak brengen.”

„Hoe wil je dat aanleggen?” vroeg zijn vriend. „Het meisje is een wees en mag volgens de Engelsche wet den haar aangewezen dienst niet verlaten. Zou ze het toch doen, dan zou de politie haar terughalen en naar den ouden dienst terugbrengen.”

„Bah!” lachte Raffles. „Geloof je werkelijk, dat de politie in staat is het verblijf van een mijner beschermelingen op te sporen, wanneer ik van plan ben het verborgen te houden! — — Maak je daarover niet ongerust, Charly!”

„Dat weet ik ook wel,” antwoordde zijn

vriend en secretaris, „maar dan blijft het toch altijd nog een vraag, hoe je het meisje uit dat huis zult krijgen. Vrijwillig zal ze in geen geval meegaan, daar ze zeer zeker de voorschriften zal kennen.”

„Ik ga haar schaken!” hernam Raffles. „Ik zal me nog dezen nacht toegang verschaffen tot het huis van den kapitein en het arme kind, desnoods met geweld, in betere omstandigheden brengen.”

Brand haalde de schouders op en hernam:

„Daar kan ik je niets op antwoorden. Ik weet, dat, wanneer jij je iets voorneemt, je het ook ten uitvoer brengt.”

„Ongetwijfeld,” knikte de Groote Onbekende. „je weet, beletselen van welken aard ook, ken ik niet, en dit gevalletje is zóo eenvoudig, dat ik het niet eens noodig acht, een plan voor de uitvoering te overwegen.”

„Over twee uur, nadat we het souper hebben gebruikt, zullen we opbreken.” —

Het liep tegen tien, toen het tweetal, in gummijassen gehuld, want er scheen een onweer te dreigen, zich naar het huis van den kapitein op den Hamilton Road begaf.

Alle winkels waren gesloten, en niets wees er op, dat nog ergens iemand wakker was.

Na zich even te hebben geörienteerd, zei Raffles:

„Daar ik de inrichting van het huis niet ken en niet weet of boven of beneden de slaapkamers zijn, geloof ik, dat het beter is, dat ik het slot van de huisdeur niet forceer. Van wege de blaren op hun gezicht zullen zoowel de edele kapitein als zijn zachtmoedige vrouw wel niet erg rustig slapen, zoodat ze het minste gerucht zullen hooren.

„Ik heb zoeven gezien, dat zich op zolder een dakvenster bevindt en daar zoo'n ding gewoonlijk makkelijk kan worden geopend, ga ik liever het dak op en zoo naar binnen.

„Blijf jij hier langzaam op en neer wandelen en wacht, totdat ik uit het huis kom.”

De woning van den kapitein was een zoogenaamd Engelsch één-familiehuis-huis en omgeven door een kleinen tuin, die aan de straatzijde door een hek was afgesloten.

Raffles klom daar met gemak over, en Brand zag, hoe zijn vriend als een donkere schaduw om het huis sloop en aan de achterzijde verdween.

Het viel Raffles niet moeilijk een klein afdak te bereiken, dat boven de poort was aangebracht en van daar op de ijzeren brandladder te klimmen, die hem boven op het dak zou brengen.

Na een kleine klimpartij was hij boven. Hier constateerde hij, dat het dak met pannen bedekt en tamelijk schuin was.

Het onweer was intusschen nader gekomen, en de heerschende duisternis maakte het voor Raffles onmogelijk ook maar een handbreed voor zich uit te kunnen zien.

Zijn electricische zaklantaarn wilde hij niet gebruiken, om niet de aandacht te trekken.

Voorzichtig ging hij al tastend verder en klom naar het zich in het midden van het huis bevindende dakvenster, waardoor hij gemakkelijk de trap kon bereiken. — — —

Hij zag niet het gevaar, dat hem bedreigde!

Het venster stond namelijk open en daar Raffles hiervan niets afwist, viel hij plotseeling, zonder er op verdacht te zijn, door de opening naar binnen.

Nu zou dat zoo erg niet zijn geweest, als zich niet de trap, die naar de beneden-verdieping voerde, daar vlak onder had bevonden.

Deze trap was zeer breed en daar Raffles er volstrekt niet op voorbereid was en ook omdat hij de inrichting van het huis niet kende, tuimelde hij met zijn volle gewicht van de trap af, tegen elke trede met een doffe bons het hoofd stootend.

Nu was Raffles zeer vlug en behendig, zoodat hij in normale omstandigheden, dat wil zeggen, wanneer hij maar iets had kunnen zien, hij er wel in geslaagd zou zijn, om zich ergens aan vast te grijpen en zodoende zijn val te stuiten.

Maar, zooals gezegd, was het pikdonker, en de trap zeer breed, zoodat hij met zijn uitgestrekte handen nergens houvast kon vinden.

Het gevolg hiervan was, dat hij de heele, lange trap afrolde en daar hij zowat om de andere trede met een doffe bons zijn hoofd stootte, kan men zich voorstellen, dat Raffles, toen hij eindelijk beneden was en als een hoopje vuil goed op de mat lag, half verdoofd was door den val.

Bovendien lag hij in zoo'n ongemakkelijke houding, dat hij zich niet kon bewegen; hij kon zelfs niet zijn hand optillen om zijn pijnlijk achterhoofd te wrijven.

Het spreekt vanzelf, dat een en ander met het noodige geraas gepaard was gegaan.

Het echtpaar Mac Govern werd door het lawaai van den val verschrikt wakker en beiden keken angstig naar de gesloten deur van de slaapkamer.

De schrik was hun zoodanig in de leden geslagen, dat ze op dat oogenblik hun pijnen vergaten.

„Heb je dat vallen op de trappen gehoord, Harry?” vroeg de vrouw aan haar man, die sidderend van angst overeind in bed zat.

„Ik heb het gehoord!” antwoordde de dappere kapitein, „ik geloof, dat de bliksem is ingeslagen. Er is een hevig onweer losgebarsten.”

„Nee, Harry, dat is geen verklaring,” zei zijn vrouw, „het onweer is pas in aantocht; ik hoorde duidelijk, dat er iemand van de trappen moet zijn gevallen. Dat is natuurlijk een inbreker. Bewijs nu je dapperheid als Engelsch officier. Neem je revolver en ga naar de gang.”

Doch de kapitein had weinig lust het veilige bed te verlaten.

„Je zult je vergisssen, lieve Eulalia”, trachtte hij zijn vrouw gerust te stellen, „hoe zou iemand in ons goed gesloten huis kunnen komen! Dat is een onmogelijkheid, of heb je soms vergeten, de huisdeur te sluiten?”

De vrouw keek peinzend voor zich en zei na eenige seconden:

„Ik heb alles gesloten, Harry, maar... nu weet ik het! — Ik vergat het dakvenster op zolder dicht te maken!... Harry, sta op! Door het dakvenster moet een inbreker naar binnen zijn geklommen!”

Maar de kapitein wilde niet.

Nu hoorde zij duidelijk iemand in de gang zuchten.

Het vlechtje van de kapiteinsvrouw, dat veel op een rattestaartje geleek, rees in de hoogte van ontzetting, terwijl op het voorhoofd van haar heer en gemaal het angstzweet stond.

„Wil je ons koelbloedig laten vermoorden, jij lafaard?” beet mevrouw hem toe, haar echtgenoot een vinnigen stoot in den rug gevend.

„Is m'n leven je zoo weinig waard, dat je niet eens maatregelen neemt om me te verdedigen? —

„O, wat ben jij voor een mensch, wat een lafaard!

„En in jou zag ik tot nu toe den toekomstigen veldheer van Engeland, die eens den maarschalkstaf zou dragen!

„Jij stumperige kerel, sta toch op! Neem je revolver en toon den inbreker dat je een held bent!”

„Maar als er nu eens meer zijn dan één, lieve Eulalia?” waagde hij het met bevende stem te antwoorden.

Nu begon zij te krijtschen:

„Wat?... Wat?... Meer dan één? Ik dacht, dat je vanmiddag een gevecht had geleverd met twaalf misdadigers en nu ben je bang voor één enkelen of hoogstens twee? Wat ben ik een ongelukkige vrouw, zoo'n laffen man te hebben! O! O!”

Of hij wilde of niet, de kapitein moest gehoorzamen; hij nam de revolver, die op het nachtkastje lag en sloop met knikkende knieën naar de deur, rillende ondanks het warme weer.

Zijn vrouw was eveneens uit bed gestapt en greep als wapen een waterkaraf.

Zij was, in tegenstelling met haar man, dapper en strijdlustig en nog voordat de kapitein het kon beletten, opende zij de slaapkamerdeur.

Een oogenblik later week zij verschrikt achteruit.

Angstig klemde zij zich aan haar echtgenoot vast en deze zocht wederkeerig steun bij haar.

Beiden voelden, dat zij op het punt waren, flauw te vallen.

Bij het licht van de lamp, die in de slaapkamer brandde, zagen zij een man in een bloedplas op den steenen vloer liggen.

Het was Raffles, die nog steeds een weinig verdoofd door den val, er nog niet in geslaagd was, zich op te richten. Al zijn ledematen deden hem pijn en bovendien had hij bij een stoot van zijn hoofd tegen een der treden een wond opgelopen, waardoor hij nog al bloed had verloren.

Toen het edele echtpaar dat zag vatte het moed.

„Een moordenaar, Harry,” fluisterde Eulalia Mc. Govern bevend.

„Een inbreker,” riep de kapitein met gesmoorde stem.

Door het rumoer eveneens uit haar slaap gewekt, was het kleine dienstmeisje ook naderbij gekomen.

Zij kwam op dit oogenblik te voorschijn uit haar kamertje, aan het eind van de gang.

Nauwelijks had zij den man op den grond zien liggen, of zij riep:

„Groote hemel, die arme man is dood!”

Zonder aarzelen snelde zij naar hem toe, boog zich over hem heen en vroeg:

„Zal ik een dokter voor u halen? Hebt gij u erg pijn gedaan? Wat scheelt u?”

Deze woorden van het meisje gaven het echtpaar nog meer moed.

Met onzekere schreden kwamen zij naderbij, nog steeds op elkaar steunende. Maar nauwelijks hadden zij zijn gelaat gezien, of zij sprongen weer vol ontzetting achteruit en barstten nu in woest geschreeuw los.

„Dat is hij! Dat is hij!” riep de dappere kapitein, stiet als een waanzinnige zijn vrouw de gang in, vloog naar de slaapkamer terug, wierp de deur achter zich dicht en grendelde deze met alle drie de knippen en het slot.

Dit nog niet voldoende achtende, begon hij de deur te barricadeeren met stoelen, tafels en andere meubelstukken.

Zijn vrouw, die tengevolge van den duw tegen den muur aangevlogen was, stond een oogenblik sprakeloos.

Toen kwam haar vrouwelijk instinct haar te hulp en wees haar een weg ter redding en een middel om den indringer onschadelijk te maken.

In den hoek onder de trap hing een waschlijn.

Deze greep zij en voordat Raffles er op verdacht was, draaide zij het touw eenige malen rond zijn lichaam, zoodat hij zijn armen nu heelemaal niet meer kon verroeren, zelfs al had hij daar op dat oogenblik de kracht toe gehad.

Het leek wel alsof Raffles een hoopje vuil goed of een postpakketje was, zoo omwikkeld zij hem met touw.

Toen zij gereed was snelde zij naar de slaapkamer, sloeg met haar vuisten op de deur en schreeuwde:

„Doe open! Doe open!”

„Help! Help!” klonk het van binnen terug, „heb medelijden met mij! Spaar mijn leven!”

„Idioot! Gek! Schapekop!” riep zijn vrouw terug. „Ik ben het immers! Kom er uit, Harry, de moordenaar is onschadelijk gemaakt! Ik heb hem met de waschlijn vastgebonden!”

„Is dat werkelijk waar?” klonk het bedeesd uit de kamer.

„Het is zoo, Harry! Kom eruit, Harry en overtuig jezelf. Wij zullen nu de politie roepen opdat zij den man kan gevangen nemen.”

„Lieg je niet? Kun je het mij bezweren?” vroeg de kapitein.

„Ik zweer het je, ellendige lafaard, maak de deur open, of ik haal een bijl en sla ze stuk!”

„Heeft hij je geen kwaad gedaan?” vroeg nu de held.

„Nee, Harry, niets! Ik heb hem vastgebonden en hij ligt hulpeloos op de mat. Kom hier, Harry! Kom hier! Dan kun je je overtuigen.”

Nu begon de kapitein de barricade van de deur weg te ruimen en, nadat hij een revolver in de hand had genomen, opende hij eindelijk de deur.

Met een schuwen blik overtuigde hij zich ervan, dat zijn vrouw waarheid had gesproken.

Nu kwam zijn moed terug.

Hij sprong naar den indringer toe, gaf hem een schop en riep:

„Aha, ellendige schurk! Gemeene misdadiger! Jij, galeiboef, deze keer ben je aan het verkeerde adres gekomen. Beweeg je niet, of ik schiet je neer!”

Dreigend hield hij den geboeiden man de revolver voor.

Raffles, die intusschen weer geheel tot zich zelf was gekomen, overzag met één enkelen blik den gevaarlijken toestand, waarin hij zich bevond en dacht een oogenblik na.

Hij voelde, dat hij bij het vallen van de trap

twee tanden had verloren en verzocht, daar zijn mond bebloed was, een beetje water.

„Ellendige hond!” schreeuwde de kapitein, het wapen nog steeds op hem gericht houdende, „water wil je hebben? Je krijgt niets, al zag ik je voor mijn oogen verdorsten. Je gerechte straf zul je krijgen. Je gerechte straf!”

Toen Raffles zag, dat zijn verzoek niet werd ingewilligd, haalde hij de schouders op en trachtte wat gemakkelijker te gaan liggen, want de vrouw had zooveel koord om zijn lichaam gewikkeld, dat hij in een zeer pijnlijke houding lag.

De kapitein, die dat zag, hield het voor een poging tot ontluchten en hoewel hij nog nimmer een revolver had afgevuurd, hief hij het wapen, dat hij nog steeds in de handen hield, omhoog en vuurde.

Hij was echter zoo over zijn eigen moed verbaasd, dat hij er van beefde en trilde als een juffershondje.

Gelukkig, want hierdoor miste het schot.

Raffles was ondanks zich zelf even geschrokken. Een vuurwapen in de handen van een onhandige is zeer gevaarlijk. Hoe licht had de man hem niet kunnen raken in een der edele deelen van zijn lichaam, zoodat het gedaan met hem zou zijn geweest.

„Vervloekt! Schiet toch niet, man!” riep Raffles. „Je ziet toch, dat ik mij niet verdedigen kan. Leg die revolver weg! Je zoudt er een ongeluk mee kunnen begaan, want schieten kan je niet!”

„Wat?” riep de kapitein uit, „wat, zou ik niet kunnen schieten! Dat zal ik je eens anders toonen!”

In zijn blinde woede hield hij opnieuw zijn revolver gereed en wilde vuren, toen het kleine dienstmeisje, dat in den ongelukkige haar geheimzinnigen vriend meende te herkennen, de revolver van den kapitein op zij sloeg, zoodat het schot in den muur terecht kwam.

„Sla hem dood, Harry, sla hem dood!” riep de vrouw van den kapitein, terwijl zij met een bezem haar man te hulp kwam.

Blindelings sloeg zij naar den geboeide, zoodat deze niets anders kon doen dan zich bedaard houden.

„Ha, Eulalia, kijk eens, wat ik hier vind!”

Bij die woorden bukte zich de echtgenoot der furie.

„Wat is er, Harry? Wat heb je daar?”

Zegevierend nam de kapitein iets van den grond op tusschen duim en wijsvinger en hield het in de hoogte:

„Een zegeteeken, lieve Eulalia! Een zegeteeken, dat wij in den gevaarlijken strijd met dezen man hebben verworven. Kijk eens, de

vuistslag, dien ik hem gaf en die hem neervelde, kostte hem twee tanden!"

"Een vuistslag? Een vuistslag? Wanneer heb je hem dien gegeven?" vroeg de vrouw verbaasd.

"Heb je dat niet gezien?" vroeg de kapitein op beleedigden toon.

"Mijn beroemde bokslagerslag? — — Bliksemsnel gaf ik den inbreker er een, toen wij de deur van de slaapkamer uitkwamen — heb je dat werkelijk niet gezien?"

"Ik ben heelemaal van streek, lieve Harry, alles draait voor mijn oogen. Heb jij hem werkelijk neergeslagen?" vroeg de vrouw.

"Ja zeker, dat heb ik gedaan!" riep Mc. Govern uit, met de borst vooruit. "Ik ben overwinnaar gebleven. Ik heb hem neergeveld! Kijk eens, Eulalia, ik zal je laten zien, hoe die beroemde bokslagerslag is. Dat is de slag, dien men in het Iersche regiment alleen van mij kan leeren en die zoo gevreesd is, dat niemand het waagt zich met mij te meten.

"Als jij het mij niet hadt belet, en de slag den kerel op de juiste plek had getroffen, had hij in plaats van deze twee tanden, zijn geheele gebit verloren.

"Je weet niet, hoe verschrikkelijk ik kan zijn, omdat ik door mijn liefde voor jou, Eulalia, van een tijger in een lam ben veranderd. —

"Maar liefste, dit zeg ik je: wek den duivel niet op, die in mij sluimert, want dan sta ik niet voor mij zelf in."

Hij knarste met de tanden en liet zijn oogen rollen.

Als hij zich zoo in den spiegel had kunnen zien, zou hij bang van zich zelf geworden zijn.

Maar nog had hij zijn dapperheid niet genoeg lucht gegeven en hij ging voort:

"Ja, dan Eulalia, zou ik gevaarlijker zijn dan het gevaarlijkste roofdier. Je beenderen zou ik tot pap slaan, je haren uit je hoofd rukken en er zou niets van je overblijven dan een grafsteen met den naam: „Hier ligt Eulalia!"

Voor den eersten keer in haar leven keek de vrouw van den kapitein rillend en bevend naar haar man.

Hij leek haar werkelijk op dit oogenblik, nu hij in zijn opgeheven hand de bloedige tanden van den Grooten Onbekende hield, een Simson.

Bijna angstig en onderdanig naderde zij hem en vroeg:

"Wat moet er nu gebeuren, lieve Harry?"

Maar de kapitein hoorde die vraag niet, of liever hij wilde haar niet hooren, want nu Raffles gebonden voor hem lag en hij dus veilig was, terwijl zijn vrouw voor het eerst van haar leven eenig respect voor hem had getoond, nu kon hij van zijn eigen dapperheid niet genoeg

krijgen en met de twee tanden van Raffles in de hand, riep hij uit:

"Ah! mijn vriend, kolonel Humbert, heeft zich van zijn tijgerjachten in Indië van elk neergeschoten beest een tand in goud laten zetten, welke hij nu aan zijn horlogeketting draagt.

"Ik zal evenzoo doen; één zal ik als daspeld dragen en jou de andere aan je armband geven, dan hebben wij voor ons geheele leven een herinnering aan den gevaarlijken strijd met dat sujet daar! —

"Dit zijn menschelijke tijgertanden! En geheel Londen zal ons die souvenirs benijden. —

Hij hield even op wegens gebrek aan adem; toen dacht hij aan hetgeen zijn vrouw hem zooveen gevraagd had en zei:

"Ga nu naar de telefoon, terwijl ik den misdadiger met mijn revolver bewaak en waarschuw de politie."

Noch de kapitein, noch zijn vrouw hadden opgemerkt, dat het dienstmeisje den Grooten Onbekende in dien tijd wat water te drinken had gegeven, waarvan Raffles gebruik maakte, om haar toe te fluïstereen:

"Zet de huisdeur open!"

Hij had zich niet in het meisje vergist.

In dit schijnbaar zwakke schepseltje heerschte een diepgeworteld gevoel van dankbaarheid voor het geschenk, dat Raffles haar dien middag had gegeven.

Zonder op de mogelijke gevolgen van haar daad te letten, liep zij ongemerkt naar de straatdeur en opende deze juist toen haar meesteres per telefoon het naaste politiebureau waarschuwde.

Raffles richtte zich nu eensklaps met een snelle beweging op en gaf den vlak bij hem staanden kapitein op Japansche bokslagersmanier met zijn elleboog zulk een geweldigen stomp in den buik, dat deze als een bal op den grond rolde.

In het volgende oogenblik liet Raffles het tusschen hem en Brand afgesproken fluïtsignaal hooren.

Luid weerklonk het gefluit over de straat en Brand, die aan de overzijde op de wacht stond, trok zijn revolver te voorschijn en snelde met een paar reuzensprongen naar den ingang van het huis.

Met één enkelen blik overzag hij het gevaarlijke van den toestand.

"Een mes!" riep Raffles hem toe, „haast je! De politie is reeds opgebeld! En daar het bureau slechts een paar huizen hier vandaan is, hebben wij de jachthonden over eenige minuten op ons dak!"

Zonder zich te bekommeren om den kapitein, die bevend van angst op den grond lag en

geen kík durfde geven, terwijl zijn vrouw met knikkende knieën bij de telefoon stond, haalde Brand een vlijmscherp Zweedsch mes uit zijn zak, en sneed daarmede de waschlijn door, waarmede Raffles gebonden was.

Dit alles had zich in een paar seconden afgespeeld.

Eindelijk was de Groote Onbekende vrij.

Hij rekte zijn leden uit, greep daarop het verbaasde dienstmeisje bij den arm en zei:

„Voor jou ben ik hier gekomen. In dit moordhol kan je niet blijven! Ik neem je mee!”

„Het is hoog tijd! Haast je!” waarschuwde Brand. „Ik hoor op straat al een politie-patrouille aankomen. Vooruit!”

Het meisje wilde zich eerst verzetten. Zij wist niet, wat de beide vreemde heeren met haar voorhadden.

„Ik zal je geen kwaad doen,” zei Raffles, „maar je integendeel uit slechte handen redten.”

Hij greep den arm der kleine stevig vast en trok haar mee naar buiten.

Daar keerde hij zich nog even om en riep den kapitein toe:

„Wij zien elkaar terug, onbeschaamde menschenbeul! Ik wil van jou den bokslag leeren kennen, dien je mij hebt toegebracht! Tot weerziens, ellendig creatuur!”

Daarop sprong hij met Brand, het meisje tusschen hen in nemend, het stoepje naar de straat af en verdween in het nachtelijk donker, terwijl het geschreeuw om hulp van de kapiteinsvrouw hun nog in de ooren klonk.

Nu naderde ook reeds de politie.

„Wat is hier te doen, wat is er aan de hand?” vroeg de sergeant, die de manschappen aanvoerde.

„Raffles was hier!” schreeuwde Mc. Govern.

„Ik had hem neergeslagen en geboeid. Bij dien strijd heeft hij twee tanden verloren. Kijk, hier heb ik ze!”

Nieuwsgierig drongen de politieagenten om hem heen, om den zeldzamen buit te bekijken.

„Dat is prachtig mooi!” zei de sergeant van politie na eenige oogentlikken, „maar de tanden van den Grooten Onbekende helpen ons niets, die kunnen wij niet achter de tralies zetten. Wij moeten hem zelf hebben.

„Waar is de vent zelf? Of is hij soms weer ontvlucht?”

„Ja en wel door uw schuld!” wierp de vrouw er nijdig tusschen.

„Neem mij niet kwalijk, mevrouw,” antwoordde de sergeant op gekrenkten toon, „wij komen daarjuist eerst in uw huis. Hoe kan het nu onze schuld zijn, dat Raffles ontvlucht is!”

„En toch is het zoo!” vervolgde de kapi-

teinsvrouw, „want gij zijt als altijd te laat gekomen!”

„Wij zijn onmiddellijk hierheen gesneld! Vlugger kon het met den besten wil niet! Gij hadt hem niet moeten laten ontsnappen, mevrouw!”

„Zoo?” vroeg zij op scherp toon. „Wat kan men doen, als plotseling de huisdeur opengaat en een gemaskerde roover binnentreedt, die iemand een revolver onder den neus duwt?”

„Aha!” knikte de sergeant van politie, „dus een medeplichtige heeft hem bevrijd!”

„Ja!” antwoordde de kapiteinsvrouw. „Hij heeft den gevangene, dien ik met een touw had vastgebonden, losgesneden en is daarop met hem gevlucht.

En wat het allergekste van de geschiedenis is, mijne heeren, het ongelooflijkste! De misdadigers hebben mijn dienstmeisje gestolen!”

Met open monden keken de politiebeambten de spreekster aan, zij durfden hun ooren niet gelooven!

„Wel vervloekt, mevrouw,” riep de sergeant uit, „wat heeft Raffles van u gestolen?”

„Mijn dienstmeisje!” schreeuwde de vrouw des huizes, half gillend, „een vies, vuil, leugenachtig schepsel, een dievegge! Zij steelt als een ekster!”

„Nu,” zei de aanvoerder der politieagenten droogjes, „dan moogt gij blij zijn, dat gij dat schepsel kwijt zijt!”

„Wat? Wat denkt gij? Wat durft gij beweren?” krijschte zij verder.

„Ik ben een hulpbehoevende, zieke vrouw, wat moet ik zonder dienstmeisje beginnen? Wie moet 's morgens vroeg thee zetten voor mijn man? En wie moet boodschappen voor mij doen? O, ik wil niet eens aan al die narigheid denken!”

„Nu, dan moet gij zelf maar eens gaan, mevrouw!” antwoordde de sergeant. „Mijn vrouw doet haar inkoop ook elken ochtend zelf!”

Het volgende oogenblik wenschte hij tien mijlen ver weg te zijn.

Een stortvloed van scheldwoorden vloog hem naar het hoofd.

Als een godin der wrake stond de vrouw van den kapitein voor den sergeant van politie en schreeuwde in de grootste opgewondenheid, terwijl haar stem oversloeg:

„Ik ben een dame! Ik ben een dame! Hoe kunt ge mij met uw vrouw vergelijken! Weet gij niet, hoe ik heet? Mijn naam is mevrouw kapitein Eulalia Mac Govern! Mijn man is kapitein van de Iersche koninklijke garde in den Tower!

„Gij schijnt te vergeten, met wie gij de eer

hebt te spreken! O, mijn hemel! Wie zal morgen de laarzen van mijn man poetsen!

„Ik had liever gehad, dat Raffles de beurs van mijn man (hierin bevond zich zelden meer dan een shilling) of mijn zilver had gestolen (dat was alles onecht) dan mijn dienstmeisje.”

De politieagenten bedwongen met moeite hun lachen en een van hen, die op den achtergrond stond, merkte op:

„Dan was dat vuile dienstmeisje Raffles zeker meer waard dan heel het tafelzilver en de beurs van den kapitein.”

„Hoe? Wat?” gilde de vrouw. „Mijn tafelzilver? Mijn tafelzilver heeft 200 pond sterling gekost!”

„Een kleinigheidje voor Raffles, dat vindt hij de moeite niet waard. Hij heeft liever paarden en dus was uw dienstmeisje zeker de eenige parel, die hier te vinden was.

„Overigens moet gij den eerstvolgenden keer, dat gij Raffles weer gevangen hebt, den hoofd-inspecteur van politie Baxter waarschuwen, die kan even handig met hem omgaan als gij!”

„Vooruit mannen, inrukken!” beval de sergeant, wien het geval begon te vervelen.

Op dit oogenblik werd het huis bestormd door verschillende verslaggevers, die per auto waren aangekomen en schreeuwden:

„Waar is Raffles? Waar is Raffles?”

Een van hen had een camera in de rechterhand en in de linker een toestel voor magnesiumlicht.

Het was een verslaggever van de *Times*, die op het bericht van Raffles' gevangenneming, dat bliksemsnel door de buurt verspreid was, hierheen was gekomen om het merkwaardige tooneel te vereeuwigen.

De tweede heer was een nieuwtjesjager van de *Daily News* en op hem volgden verscheidene andere.

Met ongekeerde vlugheid hadden de kranten hun vertegenwoordigers uitgezonden.

De sergeant van politie lachte spottend en zei:

„Mijne heeren, het is jammer van uw nachtrust! Raffles is er allang vandoor!”

„Wat heeft hij gestolen?” vroeg de reporter van de *Times*.

„Een dienstmeisje!” antwoordde een der politieagenten.

De verslaggevers waren nu even verbaasd als de politiebeambten het eerst waren geweest.

„Jawel!” riep de geestige agent, „hij heeft een parel gevonden van onschatbare waarde! Zij moet wel lui zijn, leugenachtig, oneerlijk, en wie weet wat nog meer, maar Raffles heeft haar toch gestolen!”

„Al het verdere zult gij van mijnheer den kapitein zelf hooren, die twee tanden roemrijk in den slag heeft veroverd.”

Hierop formeerden zich de politieagenten en begaven zich lachend naar hun posthuis terug.

Kapitein Mac Govern echter vertelde den verslaggevers, die vol ijver zijn woorden stenografeerden, van zijn vreeselijk gevecht met John Raffles, toonde hun de bloedplek en de tanden en eindigde met de woorden:

„Ik ben bereid, mijne heeren, om ieder van u, die zijn tanden vannacht nog graag wil missen, den bokslersslag toe te brengen!”

Eenstemmig bedankten de verslaggevers daarvoor en snelden daarop met hun auto's, die in een lange rij voor het huis stonden, naar hun redacties, om het nieuwste sensatiebericht van Raffles: twee verloren tanden, den Ierschen bokslersslag van den geweldigen kapitein Mac Govern en het gestolen dienstmeisje nog in de ochtendbladen geplaatst te krijgen.

Wilt U Uw vriend of Uzelven een
welkom geschenk geven, koopt dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100.

VIERDE HOOFDSTUK.

Het gestolen dienstmeisje.

Raffles had intusschen met Brand en het dienstmeisje een taxi genomen en was naar zijn villa in Regentspark gereden.

Het arme kind zat in elkaar gedoken naast den Grooten Onbekende en kon van angst en verbazing over het gebeurde niet antwoorden op de vragen, welke Lord Lister tot haar richtte.

Hij besloot daarom het meisje eerst thuis uit te vragen.

Was de verbazing van het kind over het feit, dat zulk een fatsoenlijk gekleed heer een dief en inbreker kon zijn, groot geweest en was die verbazing wegens haar ontvoering nog gestegen, toch was dat niets vergeleken bij de verwondering, die zij liet blijken, toen zij in de woning van Raffles aankwam.

Met groote oogen keek het „gestolen meisje” naar de kostbare inrichting van het huis en waagde het niet plaats te nemen op den met blauw damast bekleeden stoel, dien Raffles haar aanbood.

„Wees maar niet bang,” moedigde de Grootte Onbekende haar aan, „ik herhaal je, dat ik alleen het beste voor jou wil en dat je morgenochtend reeds verzorgd zult worden door een familie buiten de stad, die ik zeer goed ken; dan zal je eindelijk bij betere menschen komen dan je tot dusverre gehad hebt.

„Hoe ben je eigenlijk in het huis van den kapitein gekomen?”

„Ik ben een wees,” antwoordde het meisje, „en sinds mijn elfde jaar, toen mijn moeder stierf, grootgebracht in een Londensche weeshuis, dat door particulieren wordt beheerd.

„Een half jaar geleden, nadat ik was aangenomen, werd mij door het bestuur van het weeshuis de dienst bij den kapitein aangewezen.

„O, ik heb elken avond gebeden, dat ik door een wonder uit mijn harten dienst verlost zou worden.

„Dikwijls kreeg ik dagen achtereen niets te eten en moest toch het zwaarste werk verrichten!”

„Het is een schandaal!” zei Raffles, „dat men zulk een tenger schepseltje als jij bent, als dienstmeisje haar brood laat verdienen.

Waarom heeft het bestuur van het weeshuis je niet een vak laten leeren? Heb je soms slecht geleerd op school?”

„Nee, mijnheer! Dat niet, maar de weesvader was mij niet welgezind. Hij haatte mij!”

„Dat is eigenaardig,” mompelde de Grootte Onbekende, „hoe kan een volwassene een kind haaten? Had je daartoe aanleiding gegeven?”

Bij deze vraag bloosde het meisje, zij liet het hoofd hangen en keek bedeesd voor zich.

Onmiddellijk begreep Lord Lister, dat er iets niet in den haak was met den weesvader.

Hij trad naar het meisje toe, legde vaderlijk zijn hand op haar schouder en vroeg:

„Nietwaar, kindlief, de weesvader wilde slechte dingen van je?”

„Ja, mijnheer,” fluisterde het meisje.

„Een nette kerel!” meende Brand.

„Vertel me er eens wat meer van?” vroeg Raffles.

„De meeste van ons lieten het zich welgevallen,” vertelde het meisje, „en hij maakte met haar altijd gekheid. Mijn vriendin vertelde mij dingen, die — die —”

Zij zweeg en haar fijn gezichtje werd weer door een donkeren blos bedekt.

„Ik begrijp je,” zei John Raffles, „je wilt over de vreeselijke dingen, die men je heeft verteld, liever niet spreken! Het is schande, dat zulk een sujet weesvader mag zijn! Waarom heb je je niet beklaagd?”

„O mijnheer,” hernam het kind, „geen van ons zou het gewaagd hebben, zich over den weesvader te beklagen. Wij zouden verschrikkelijk geslagen en opgesloten zijn!”

Zij verborg het gelaat in de handen en begon zacht te snikken.

„Je kunt mij gerust alles vertellen,” zei de Grootte Onbekende vriendelijk en hij streekte zacht het blonde haar van het meisje.

Vol vertrouwen, met tranen in de oogen, keek zij naar hem op en antwoordde:

„Kort nadat ik in het weeshuis gekomen was, liet hij mij in zijn kamer komen en toen —”

„Nu, en toen?”

„Toen wilde hij mij kussen, en ik — ik duwde hem terug. Toen begon hij vreeselijk op

mij te schelden en zei, dat hij zijn maatregelen zou nemen. Ik zou nog wel eens aan hem denken! Ik was een domme gans, hij had het zoo goed met mij gemeend!

„Een paar weken later kwam ik in dien vreeselijken dienst!”

Vol medelijden keek Raffles naar het weenende meisje en vroeg:

„Heb je geen familie in Londen?”

„Niemand, sir!”

„En hoe heette je vader?”

„Dien heb ik nooit gekend”, snikte het meisje.

„En je moeder?”

„Zij heette Thomson en was linnennaaster voor een groote zaak in de City.”

„Sprak je moeder nooit over je vader?”

„O ja, dikwijls haalde zij een portret uit een kast en liet het mij zien. Mijn vader droeg uniform en moeder zei, dat hij van heel voorname familie was.”

Raffles floot zachtjes.

Het besluit stond bij hem vast, deze zaak nader te onderzoeken.

„Waar is dat portret gebleven?” vroeg hij.

„In het weeshuis.” luidde het antwoord.

„Weet je dat zeker?”

„Ja, Sir, het portret en de brieven van mijn vader bevinden zich in een klein verzegeld pakket en zijn in het weeshuis afgegeven, toen de politie er mij bracht.

„De weesvader zei, dat ik dat alles pas terugkreeg, als ik achttien jaar zou zijn. Ik moet er dus nog twee jaar op wachten!”

„En heeft je moeder je nooit den naam van je vader genoemd?”

„Nooit!” antwoordde het meisje. „Mijn moeder vond het beter, dat ik den naam niet wist; het zou mij niet gelukkiger maken, dien te kennen,” zei ze.

Raffles antwoordde hierop niet, maar bleef een poos in nadenken verdiept, zitten. Toen ging hij naar het toestel van de huistelefoon en nam den hoorn van den haak.

„James, kom je even hier,” vroeg hij, nadat hij gehoor had gekregen.

Vijf minuten later werd er aan de deur geklopt en trad een reusachtige man binnen. Het was James Henderson, de chauffeur van Raffles, die voor alle dingen bruikbaar was en zijn meester geheel was toegedaan.

„James,” zei Raffles tot hem, toen Henderson in de deuropening bleef staan, „ik heb hier weer een werkje voor je, evenals onlangs. Zooals je ziet, heb ik weer een beschermelingetje, die een paar dagen hier moet blijven.

„Ze moet weer fatsoenlijke boven- en onderkleeding hebben, maar dat kan morgen wel, dat heeft geen haast. Maar wat wel haast

heeft, is dat ze een warme kamer en een helder bed krijgt. Ga jij eens even op de logeerkamer kijken hoe de zaken daar staan. In ieder geval zou ik maar een lekker vuurtje in de haard aanleggen, dan kan ze het zich daar prettig maken.”

„In orde, mylord,” zei de reus, knikte in het voorbijgaan het meisje, dat van de eene verbazing in de andere viel, even vriendelijk toe en ging de kamer uit, om het hem opgedragen bevel te volbrengen.

Nog geen kwartier later was hij al terug, met de boodschap, dat de kamer voor de ontvangst van haar Ladyship in orde was.

Zoodra zijn beschermeling de kamer had verlaten, stak Lord Lister een sigaret aan en liep peinzend eenige keeren op en neer.

„Ben je zenuwachtig?” vroeg Brand, die naar het onrustige heen en weer loopen van zijn vriend keek.

„Het heeft er veel van,” antwoordde Raffles. „Ik denk eraan, hoe ontzettend veel ellende de menschen elkaar aandoen. Men staat er bij en weet niet, op welke wijze men de zwakken zal helpen.

„Men zou een millioen armen en handen moeten hebben om de ellende te keeren, die elk oogenblik door de menschen wordt veroorzaakt.

„Nu heb ik pas een menschenbeul gestraft of reeds ontdek ik een nieuwen schurk, die nog veel meer stokslagen en Spaansche pleisters verdient dan die Iersche kapitein.

„Ik heb vreeselijk veel zin, dien weesvader dadelijk een bezoek te gaan brengen. Heb je lust, met mij mee te gaan?”

„Het zou beter zijn, als je ging rusten,” meende Brand. „Het tooneel in de woning van den kapitein en je val hebben je krachten uitgeput.”

„Welneen,” lachte Raffles, „ik voel mij zoo frisch, alsof ik pas een bad had genomen.”

Vijf minuten later waren zij reeds op weg.

Londen lag in diepe rust, toen Raffles en Brand het weeshuis, dat midden in de City lag, naderden.

„Ik begrijp niet,” zei Brand, „wat je midden in den nacht in het gebouw wilt doen.”

„Laat dat maar aan mij over”, antwoordde de Groote Onbekende, terwijl hij aan de bel trok om den portier te wekken.

Hol klonk het gelui van de bel door de verlaten gangen van het gebouw, doch niemand kwam opdagen.

„Zie je wel,” zei Brand, „het zal niets geven; allen zijn natuurlijk in diepe rust en niemand zal er aan denken om de deur te openen, zelfs al wordt het bellen gehoord. Laten we maar naar huis gaan!”

Maar Raffles scheen daar geen zin in te hebben. Zonder te antwoorden strekte hij zijn hand opnieuw naar den belknop uit en nu begon hij zóó aanhoudend en krachtig daaraan te trekken, dat de bel luid galmend begon te luiden, zoodat de klanken tegen muren en wanden, die blijkbaar van steen waren, weerkaatsten en in den stillen nacht een geweldig lawaai maakten, zoodat de indruk werd gewekt, alsof het gebouw in brand stond of iets van dien aard.

Toch verliep er nog geruimen tijd, voordat er iemand kwam en een onvriendelijke stem riep:

„Wie is daar?”

„Open onmiddellijk de deur”, beval Raffles, „ik moet den weesvader dadelijk spreken voor een dringende aangelegenheid!”

Er werd een sleutel in het slot gestoken, de deur werd geopend en een oude man met grijs haar in een Turkschen chambercloack stond voor hen.

Hij hield een lantaarn in de hand.

„Breng mij dadelijk naar den weesvader”, beval Raffles, terwijl hij den portier eenige shillingstukken in de hand drukte.

De Groote Onbekende wist welke de uitwerking was van een fooi. Het gelaat van den ouden man werd vriendelijk en met een beleefden glimlach zei hij:

„Wilt u mij de gang door volgen? Ik kan u echter niet zeggen of het ons zal gelukken, den weesvader wakker te krijgen”.

En op vertrouwelijk toon fluisterde hij:

„Hij is namelijk een paar uur geleden van een diner thuis gekomen en schijnt meer dan één glaasje wijn gedronken te hebben!”

Daarop ging de portier hun voor en geleidde de bezoekers door de lange, met tegels geplaveide gang naar het gedeelte, dat voor den weesvader was ingericht.

De portier opende een glazen deur en liet Raffles en Brand in een net ingerichte hall.

Hij draaide het electriche licht op en verzocht den heeren, plaats te nemen.

Daarop ging hij naar een deur aan zijn linkerhand en klopte zacht aan.

Raffles en zijn vriend vernamen duidelijk de snurkende ademhaling van een man, die zich in de aangrenzende kamer moest bevinden.

Toen de portier voor de tweede maal klopte en geen antwoord kreeg, kwam Lord Lister naast hem staan en sloeg hard met zijn stok tegen de deur.

Dit scheen te helpen.

Een slaapdronken stem in de kamer vroeg: „Wat is er?”

„Mijnheer”, sprak de portier, „twee heeren wenschen u te spreken!”

„Wat?” riep de stem en uit de klank bleek, dat de slaper volkomen wakker was geworden. „Nu, midden in den nacht? Wat zijn dat voor menschen?”

Vóórdat de portier kon antwoorden, riep Raffles op barschen toon:

„Doe onmiddellijk de deur open, wij zijn van de politie!”

Deze woorden misten hun uitwerking niet. Duidelijk hoorde men, hoe iemand zijn bed uitsprong en een lucifer afstreek om licht te maken.

Er verliepen eenige seconden, toen werd de deur geopend en de weesvader stond met lijkbleek gelaat op den drempel.

„Wat wenscht gij van mij?” vroeg hij met trillende lippen.

Uit zijn houding was onmiddellijk op te maken, dat hij een slecht geweten had.

„Wij moeten onmiddellijk inlichtingen van u hebben”, zei Raffles, „het betreft het dienstmeisje Dorothy Thomson, die van u in dienst is gekomen bij kapitein Mc. Govern”.

„Wat is er met het meisje?” vroeg de weesvader en een zucht van verlichting ontsnapte aan zijn lippen, toen hij hoorde, dat het niet om hem te doen was.

„Wij hebben het meisje een paar uur geleden moeten gevangen nemen,” loog Raffles, „en hebben, om haar identiteit vast te stellen, de zich bij u bevindende akten noodig”.

„En komt gij daarvoor nu, midden in den nacht?” vroeg de weesvader.

„Ja”, antwoordde Raffles, „maar wij komen niet alleen ter wille van die documenten, wij zullen ook zoo vrij zijn, u mee te nemen”.

De weesvader ging een stap achteruit.

„Mij?” riep hij uit, „mij? Wat wenscht men van mij?”

„Dat zult gij in Scotland Yard vernemen, breng ons nu naar uw kantoor, nadat gij u hebt gekleed en stel ons de stukken ter hand, welke toebehooren aan Dorothy Thomson. Een beetje vlug is ook goed!”

Angstig vroeg de weesvader:

„Moet ik als getuige opkomen, of heeft men mij aangeklaagd?”

Raffles haalde de schouders op.

Inplaats van te antwoorden, zei hij op scherpen toon:

„Maak voort, wij hebben weinig tijd te verliezen!”

Toen de weesvader zijn boord en das niet dadelijk kon vinden, snauwde de Groote Onbekende hem toe:

„Dat ziet niemand in 't donker! Kom maar mee zonder boord!”

De weesvader, die tijd wilde winnen, antwoordde:

„Maar ik bid u! Als weesvader van een groote inrichting kan ik toch zóó niet uitgaan!”

„Jawel”, antwoordde Lord Lister, „dat is geen bezwaar, want voorloopig zijt gij hier niet meer weesvader, gij zijt mijn gevangene!”

De knieën van den man knikten. Hij wankelde, zoodat Brand en Raffles hem moesten ondersteunen, toen zij naar het kantoor gingen om daar uit een kast de akten en het door Raffles gewenschte, verzegelde pakket met de brieven en portretten te halen.

Zorgvuldig stak de Grootte Onbekende het pakket in zijn borstzak, terwijl hij Brand de documenten gaf.

Daarop zei hij tot den weesvader:

„Vooruit! Er is haast bij! Wij hebben al veel tijd verloren!”

„Mag ik mijn hoed niet even opzetten?” vroeg de gevangene bescheiden.

„Dat behoeft niet in den nacht,” zei Raffles.

Terwijl hij dit zei, keek hij onwillekeurig zijn vriend aan, die bijna dubbel sloeg van het lachen. Hierdoor aangemoedigd, ging Raffles nog verder.

„Maar ik mag dan toch mijn laarzen wel aantrekken, ik heb alleen pantoffels aan, niet eens kousen.”

„Die hebt gij als gevangene ook niet nodig”, klonk het antwoord; „en opdat gij geen poging zult wagen om te vluchten, zal ik u uw bretels ook maar afnemen.”

Voordat de beambte een afwerende beweging kon maken, had Raffles zijn bretels reeds losgeknoopt en de weesvader moest met beide handen zijn afzakkende pantalon vasthouden.

Daar de man vrij corpulent was, gaf dit een belachelijke vertooning.

Hij deed nog een laatste poging, voordat ze op straat waren gekomen, door te vragen:

„Mag ik den heeren misschien een whiskey soda aanbieden?”

„De duivel mag je het aanbieden”, bromde Raffles, „wij bedanken voor je bocht. En nu vooruit! Kom meel! Niet verder gezeurd!”

Hij pakte den weesvader bij den kraag, gaf den portier bevel, de straatdeur open te sluiten en nam den arrestant mee naar buiten.

Daar deze tengevolge van zijn zwaarlijvigheid en afzakkende broek niet zoo vlug kon loopen als Raffles en Brand, gaf de Grootte Onbekende hem af en toe een flinken slag met de bretels en snauwde bij wijze van aanmoediging:

„Vooruit, oude schurk, het is uit met je weesvaderschap! Loop een beetje flink, anders zal ik je een handje helpen!”

Den weesvader stond het zweet in dikke druppels op het vette gelaat en hij zuchtte:

„Wat heb ik dan toch misdaan, dat men mij als een moordenaar door de straten sleept midden in den nacht!”

Lord Lister gaf hem opnieuw een slag op den vetten rug en riep:

„Dat zullen de kleine meisjes uit het weeshuis je wel vertellen! Ik geef je alleen maar een goeden raad, beken openhartig, opdat je een geringere straf krijgt, anders verzeker ik je, dat je minstens tot levenslange tuchthuisstraf wordt veroordeeld!

„En nu voorwaarts marsch het plein over! Daar aan de overzijde is het politiepoothuis!”

Nu ging den gevangene een licht op. Nu begreep hij eensklaps waarom men hem had gearresteerd. Een der meisjes, die hij tot zijn slachtoffer had willen maken, had hem natuurlijk verraden. Het zou wel dat meisje geweest zijn, dat hem had weerstreefd en dat hij voor straf bij die feeks van een Mrs. Mac Govern in dienst had gedaan.

De onder-inspecteur van politie, die nachtdienst had, keek zeer verbaasd, toen de arrestant werd binnengebracht.

Lord Lister groette kortaf.

Daar de politiebeambte zijn penning niet vroeg te zien, bleek dat de man onmiddellijk de woorden van Lord Lister, die zich voorstelde als: detective Johnson van Scotland Yard, geloofde.

De gevangen genomen weesvader was den politiebeambte een voldoende bewijs voor de identiteit van den detective.

„Ik heb dezen man in hechtenis genomen en verzoek u, onmiddellijk proces-verbaal op te maken van het verhoor.”

„Waarom brengt gij den man niet, zooals dat de gewoonte is, naar Scotland Yard?” vroeg de onder-inspecteur van politie.

„Daarvoor moet gij zorgen”, klonk het antwoord, „ik moet nog een tweede arrestatie ten uitvoer brengen en wel den inspecteur van het weeshuis.

„Hij kon mij anders wel eens ontsnappen. Wees dus zoo goed, de bekentenis van den weesvader, die hij hier zal uitspreken, dadelijk op papier te brengen!”

„Allright”, knikte de beambte en hij riep zijn sergeant en zijn secretaris binnen.

„En nu de waarheid!” beval Raffles den arrestant op scherp toon, terwijl hij hem met doordringenden blik aankeek, „en denk aan den goeden raad, dien ik u heb gegeven. Als gij nu uw misdaden bekent, zult gij een zachte straf krijgen.”

De gevangene was als verpletterd in een stoel gezonken en droogde met de rechter-

mouw, — want hij had geen zakdoek bij zich — het zweet van zijn gelaat.

Hij dacht er niet aan zich te verdedigen. Hij was door Raffles overvallen en dus op niets voorbereid geweest.

Nadat hij de gewone vragen betreffende zijn persoon, zijn leeftijd en dergelijke dingen had beantwoord, bekende hij, dat hij zich inderdaad aan verschillende strafbare feiten had schuldig gemaakt. Wij zullen hierop niet ingaan en alleen volstaan met te zeggen, dat de man, behalve op zedelijk gebied, ook op pathologisch gebied afgedwaald was.

Toen Raffles dit alles vernam, begreep hij, dat hij hier met een veel ernstiger geval had te maken, dan hij ooit had durven denken, zoodat hij er op stond, dat alles nauwkeurig werd opgeschreven, opdat de man later, wanneer zijn zaak voor het gerechtshof kwam, niet zou kunnen ontkennen.

Toen het verhoor was afgelopen, begaf de politie-beambte zich naar een muurfonteinje en kreeg drie glazen uit een kast. Vervolgens schonk hij ze alle drie vol water en overhandigde er aan Raffles en Brand elk een.

„Asjeblief heeren," zei hij, „u zult net als ik er behoefte aan hebben eens duchtig den mond te spoelen. Ajasses, wat een zwijn is die vent!

„U hebt met dien vent een beste vangst gedaan! Ik feliciteer u wel! Ik zal den kerel onmiddellijk onder veilig geleide naar Scotland Yard laten transporteren!"

„Uitstekend!" antwoordde Raffles. „Ik verzoek u, een paar regels van mij mee te geven aan hoofd-inspecteur Baxter."

De groote Onbekende ging aan de schrijftafel zitten, nam een dienstcouvert en schreef daarop:

„Aan den heer Hoofd-inspecteur Baxter,
Scotland Yard."

Daarop haalde hij een kaartje uit zijn zak, schreef er eenige regels op en sloot het in het couvert.

Hij overhandigde den brief aan den politie-beambte en ging heen.

Toen hij bij de deur stond, vroeg de beambte hem:

„Brengt gij den inspecteur van het weeshuis ook hier? Als dat het geval is, maak ik alvast de noodige toebereidselen voor het tweede proces-verbaal."

„Die gaat direct naar Scotland Yard!" antwoordde Raffles.

„Allright!" zei de politie-dienaar en salueerde.

Daarop verliet de Groote Onbekende het politieposthuis, en ging naar Brand, die op

straat wachtte en een weinig ongerust heen en weer liep.

Een taxi, die leeg voorbij reed, bracht hen terug naar hun woning in Regentspark.

Het was reeds drie uur in den morgen, toen Raffles eindelijk weer in zijn studeerkamer stond.

Met een ironischen glimlach legde hij de bretels van den weesvader op zijn schrijftafel en zei:

„Zie je, beste Charly, dien man heb ik voor een goed doel met een afgezakte pantalon laten loopen.

„Kom, nu zullen we de brieven eens gaan bestudeeren en de portretten bekijken om te weten te komen, wie de vader van het door mij geroofde dienstmeisje is."

Met een pennemesje maakte hij het verzegelde pakket open en nauwelijks had een blik geworpen op het cabinetportret dat bovenop lag, of hij sprong verbaasd op en riep:

„Maar hoe is dat mogelijk? Dat is niet te gelooven! Dat kan niet waar zijn!"

Brand keek zijn vriend vol bewondering aan. Deze opende zijn schrijftafel, nam er een leeren cassette uit en haalde daaruit een pak fotografieën te voorschijn.

Na even gezocht te hebben, overhandigde hij zijn secretaris een portret in cabinetformaat.

„Lees eens Charly, wat hier staat," zei hij.

„Aan mijn besten vriend Lord Edward Lister, kolonel in het Schotscheregiment lanciers. Ter herinnering aan onze gezamenlijke veldtocht in Britsch-Indië.

In trouwe vriendschap

Lord Cramesford."

Daaronder was een kruis geteekend en door Lord Lister erbij geschreven:

„Gevallen in den slag bij Ladysmith".

Brand had dit alles nauwelijks gelezen, toen Raffles hem een tweede foto en wel die uit het pakket van het dienstmeisje overhandigde.

Vol verbazing riep Brand uit:

„Dat is hetzelfde portret!"

Dezelfde fotograaf had ze gemaakt en van dezelfde hand als zooeven stond hierop:

„Aan mijn lieve, dierbare Anny Thomson van haar trouwen

Lord Robert Cramesford".

„Dat is bijzonder toevallig en merkwaardig!" zei Brand na eenig stilzwijgen.

„Charly", zei Raffles, „meermalen heb ik de gewaarwording, alsof ik het werktuig ben, niet alleen van levenden, maar ook van afgestorve-

nen, om hun onvervulde wenschen ten uitvoer te brengen. Ik kan geen andere verklaring vinden voor zooveel vreemde dingen, waartoe ik gebracht word.

„Kijk eens, daar rust onder mijn dak, door mij ontvoerd, om haar uit de slavernij van schurken te redden, de dochter van den liefsten vriend uit mijn jeugd.

„Zijde aan zijde hebben wij in den Indischen oorlog gestreden en alle gevaren samen gedeeld.

„Toenmaals, bij het legervuur zittende, geen oogenblik zeker zijnde voor de kogels der Guhrki's, beloofden wij elkaar plechtig, dat, ingeval een van ons beiden op het slagveld mocht blijven, de ander diens zaken zou regelen.

„Zooals je hebt gelezen, is mijn vriend gesneuveld.

„Toen ik naar Londen terugkwam, zocht ik zijn familie op, die bestond uit den ouden Lord, zijn vader en een jongeren broer, die nu de universeele erfgenaam is geworden.

„Er viel dus niets te regelen, alles was volmaakt in orde.

„En toch moest er iets niet in orde zijn, want, toen ik Lord Cramesford voor het laatst zag, nadat hij zwaar gewond in de barakken achter de linies was gebracht, meende ik wel degelijk te bespeuren, dat hij wat op het hart had.

„Hij kon echter niet meer spreken en ook niet schrijven. Zijn geheele lichaam was verlamd door een kogel in den ruggegraat, die dienzelfden avond nog een einde maakte aan zijn lijden.

Tevergeefs trachtte ik, den geheimzinnigen wensch van mijn vriend, die blijkbaar doelde op een hartsgeheim, te vervullen.

„Zijn vader noch zijn broer konden mij ook slechts de geringste inlichting verstrekken. Het leven van mijn vriend scheen tot aan zijn

dood zonder menschelijke dwalingen of verwickelingen te zijn voorbijgegaan.

„Hij zelf was echter gevallen, zonder zich tegenover mij te hebben kunnen uitspreken. Ik wist dus niet, wat ik nog had moeten doen en ik zou misschien nooit meer aan die belofte hebben gedacht, als het huidige geval er mij niet levendig aan had herinnerd."

„Een wonderbaarlijke schikking van het noodlot!" zei Brand. „Ik zou werkelijk ook gaan gelooven, dat bovenaardschen machten je leiden. Als de tanden van een raderwerk passen de gevolgen van onze wandeling van gisteren in elkaar. De kapitein moest door jou gestraft worden, de dokter moest gehaald worden om het gelaat te genezen en het arme dienstmeisje moest het recept bezorgen. Jij moest het verwisselen met een ander en het plan opvatten om het arme kind te ontvoeren! Eigenlijk is — — —"

Maar Raffles luisterde al niet meer; hij had op den stoel voor zijn schrijftafel plaats genomen en begon de brieven van zijn overleden vriend te lezen, die deze aan zijn beminde, de moeder van het door Raffles ontvoerde dienstmeisje, had geschreven.

De reeds geel geworden brieven spraken van groote teederheid en nog in den laatsten brief, die een dag voor den dood van den afzender was geschreven, hoopte deze op een spoedig wederzien en op een gelukkig huwelijk.

Hij had zelfs het plan, naar den inhoud van dezen brief te oordeelen, om afstand te doen van erfrechten als Lord Cramesford, ten einde het geliefde meisje te kunnen huwen.

Elk der brieven was vergezeld geweest door een aanzienlijke geldsom en uit allen sprak zooveel liefdevolle bezorgdheid, zooveel groeten, kussen en vragen naar het welzijn van de kleine Dorothy, dat men uit elken regel las, hoe diep de liefde zich had genesteld in het hart van den jongen edelman.

VIJFDE HOOFDSTUK.

De weesvader in Scotland Yard.

Op denzelfden tijd, waarin Raffles deze ontdekking deed, lag de hoofd-inspecteur van politie, Baxter te slapen op zijn leeren sofa in het bureau van Scotland Yard.

Hij had nachtdienst en bracht den tijd zoo

nuttig en aangenaam mogelijk door op deze wijze.

Plotseling kwam Marholm hem op onzachte wijze uit zijn slaap wekken.

Hij wist eerst niet waar hij was, daar hij

juist van de „Lustige Wittwe” had gedroomd en persoonlijk op het tooneel als Danilo een liefdesscène speelde met de schoone weduwe.

Inspecteur Marholm gaf hem een paar flinke porren en riep:

„Opstaan, inspecteur! Het politieposthuis van Essexstreet levert daar juist den weesvader van het particuliere weeshuis als gevangene af,”

Met groote, verbaasde oogen, en slaapdronken, staarde Baxter zijn secretaris aan en antwoordde:

„Ben je dronken, Marholm? Wat moet een weesvader als gevangene in Scotland Yard?”

„Aha!” lachte Marholm, „die man zal wel niet veel beter zijn dan sommige van zijn collega's in verschillende graafschappen.”

Hoofd-inspecteur Baxter was intusschen opgestaan en viel Marholm in de rede met de woorden:

„Ben je klaar met je preek?”

„Ja”, antwoordde Marholm, „maar het vervolg komt nog, namelijk de weesvader zelf, die hiernaast in de kamer zit.

Het is merkwaardig! Ik heb hem reeds gevraagd of hij wel eens prikkellecuur leest. Maar de man weet niet eens, wat prikkellecuur is!”

„Houd nu eindelijk eens op met je voordracht en vertel mij, wat dat is met dien weesvader,” bromde Baxter.

„Vraag hem dat zelf,” zei Marholm. „Hij heeft reeds een bekentenis afgelegd, het proces-verbaal ligt op uw schrijftafel!”

„Wie heeft hem gearresteerd?” vroeg Baxter.

„Ach ja!” lachte Marholm. „Ik zou het bijna vergeten! De beambte, die hem naar het bureau in Essexstreet bracht, zendt u een brief. Hier is hij!”

Hij overhandigde Baxter het couvert.

Haastig scheurde deze het open en nam het visitekaartje eruit.

Maar nauwelijks had hij een blik geworpen op de eerste regels, of hij uitte een vloek en ging hijgend op de sofa zitten, een onmacht nabij.

„Wat is er, inspecteur?” vroeg Marholm, bezorgd nadertredend.

Baxter haalde met moeite adem, als een visch die op het droge ligt.

Met sidderende vingers hield hij Marholm het visitekaartje voor en kermde:

„Raffles! — Raffles!”

„Raffles?” vroeg Marholm, terwijl hij het visitekaartje aannam. Snel las hij het en riep toen luidkeels lachend uit:

„Schitterend, inspecteur! Gij moet beslist bij

den koning een decoratie aanvragen voor John Raffles.

„Ik zal het verzoek mee onderteekenen en ik geloof, dat alle beambten van Scotland Yard zich dolgraag bij ons zullen aansluiten. Hebt gij gelezen, wat Raffles schrijft?”

„Neen, neen,” zuchtte Baxter.

„Luister dan. Hij schrijft:

„Mijn waarde hoofd-inspecteur van politie! Hierbij zend ik u een volbloed exemplaar der menschelijke boosdoeners, zooals de phantasie van een schrijver er nauwelijks een zou kunnen uitvinden. Hij is weesvader en daarbij een *gemeene misdadiger op het gebied der zedelijkheid!*

„Ik verwijs u daarvoor naar het uitvoerige proces-verbaal, dat opgemaakt is en hierbij gaat.

„Terwijl ik u feliciteer met deze nieuwe aanwinst voor de strafgevangenis, blijf ik met voortdurende hoogachting voor u en uw werk,

JOHN RAFFLES.”

Marholm haalde zijn tabakspijp uit zijn zak en begon die met fijne Virginia-tabak te stoppen, terwijl Baxter nerveus zijn duimen om elkaar heen draaide.

Marholm streek een lucifer aan langs de zool van zijn laars, wachtte tot de zwaveldamp was vervlogen en genoot met de kalmte van een fijnproever van zijn tabak.

Nadat hij Baxter eenige rookwolken in het gezicht had geblazen, zei hij:

„Nu, chef, wat zal ik met den weesvader doen? Wilt gij den man ook een verhoor afnemen? Wij mogen blij zijn, dat Raffles ons een dergelijk walgelijk individu stuurt, om, naar hij ons schrijft, onze verzameling te completeren.”

Baxter riep op woedenden toon:

„Ik heb niets tegen de arrestatie van dezen schurk en ben er blij om, dat deze booswicht eindelijk zijn welverdiende straf krijgt. Maar” — hij zweeg, klemde zijn lippen vast op elkaar en rolde woest met zijn oogen — „het ellendige van de zaak is, dat Raffles mij weer tegenover de wereld heeft geblameerd.

„Het mocht, wat mij betreft, een duizendmaal erger misdadiger zijn dan deze weesvader, als Raffles hem mij moet zenden, heb ik liever dat hij in vrijheid was gebleven!”

„Een mooie opvatting!” antwoordde Marholm. „Vat gij op die manier ons beroep van detective op? Op die manier zou ik liever misdadiger dan beambte van politie zijn!”

De oogen van hoofd-inspecteur Baxter be-

gonnen nog woester in hun kassen heen en weer te rollen.

„Houd je geestigheden voor je, Marholm. Ik zeg je dat voor den honderdsten keer! Je groote mond zal je nog eens je baantje kosten!”

De Vloo zuchtte met een lachend gezicht en antwoordde:

„Groote Hemel! Ik wou, dat mijn groote mond eindelijk eens zoo onuitstaanbaar voor je werd, dat je genoeg van mij kreeg. Want het is heusch geen genot om bij een hoofd-inspecteur voor secretaris te moeten spelen!”

„Zoo?” vroeg Baxter. „Nu, dit verzeker ik je, Marholm, dat ik, als ik morgen mijn einde voelde naderen, je bij mijn opvolger zou aanbevelen als den besten en bekwaamsten van al mijn beamtten en het meest geschikt voor het baantje van secretaris. En dit alleen om je een genoeg te doen! En nu verzoek ik je om voortaan wat meer eerbied voor mijn persoon aan den dag te leggen”.

„Dat kan ik je niet beloven”, lachte Marholm, „de eerbied, dien ik voor jou moest hebben, inspecteur, voel ik alleen voor John Raffles!”

„Zwijg toch eindelijk van Raffles”, riep Baxter woest. „Ik wil van dien man niets meer hooren!”

„Ja!” lachte Marholm, „dat zou je wel willen, niets meer te hooren van John Raffles! Maar maak je daarover niet ongerust, hij zorgt er zelf wel voor, dat er voortdurend over hem wordt gesproken”.

De laatste woorden had hij onduidelijk gompeld, zoodat Baxter ze niet had verstaan en op diens vraag:

„Wat zeg je, Marholm?” antwoordde deze: „Niets, niets, inspecteur, ik dacht alleen maar!”

„Hier wordt niet gedacht!” beweerde Baxter.

„Ik zal er mijn best voor doen”, antwoordde de vlooi.

„Mooi!” riep Baxter. „En doe nu eindelijk eens, wat ik je als chef beveel. Laat ons nu de noodige maatregelen nemen wat betreft den gevangene, opdat ik eindelijk weer wat rust kan nemen”.

„En ik weer kan genieten van mijn boek”, zei Marholm. „Ik lees daar juist een geschiedenis van Sherlock Holmes en ben nieuwsgierig, op welke wijze hij dezen keer de schurken naar den duivel jaagt. Men geniet ervan als men leest, hoe zoo'n gemeene misdadiger, niet een man van eer, zooals Raffles, gepakt wordt!”

„Ik zal morgen”, stooft de hoofd-inspecteur

op, „een bevel uitvaardigen, waarin mijn beamtten het lezen verboden wordt!”

„Ha, ha!” lachte Marholm, „een dergelijke dwingelandij bestaat niet in ons vrije Engeland! En het zou heel goed voor u zijn, als gij eens een blik wierpt in die boeken, want daardoor leert men de schurken kennen en verachten!”

„Bovendien wordt men er vijftig procent verstandiger van, wat wij beiden bijzonder goed kunnen gebruiken.

„Ik moet je eerlijk bekennen, dat ik er je tot dusverre sterk van verdacht, thuis dezelfde boeken te lezen, want, behalve waar het Raffles betreft, wordt menig misdadiger door je geknipt.”

„Wie vertelt je dat?” beet de hoofd-inspecteur hem toe. „In elk geval, hoe het dan ook zij, lees ik niet gedurende mijn diensturen, dan heb ik wel wat anders te doen!”

„Zeker”, zei Marholm op luiden toon en zacht liet hij er op volgen: „Bijvoorbeeld een uiltje vangen!”

„Als men met jou redeneert”, merkte Baxter op, „komt men tot geen resultaat. Ik geloof, Marholm, dat je de beste vischvrouw van geheel Londen omverpraat...”

„En nu zal ik mij eindelijk eens met den weesvader bezig houden”.

Hij opende de deur van het kleine vertrek naast zijn bureau en ging daar binnen. In deze kamer wachtte de weesvader, onder bewaking van twee politie-agenten, op zijn verhoor.

Met een gewichtige uitdrukking op zijn geelaat keek de hoofd-inspecteur den arrestant vol minachting aan en zei:

„Jij bent een nette kerel! Wij mogen van geluk spreken, dat wij je eindelijk gevangen hebben genomen.”

Marholm, die op den achtergrond stond, kon een glimlach niet onderdrukken.

„Reeds sinds langen tijd heb ik je in stilte laten gadeslaan”, vervolgde Baxter.

„Het zal er nog mee eindigen”, mompelde Marholm, „dat hij hem zelf in hechtenis heeft genomen.”

„Wat hebt gij te antwoorden op de beschuldigingen?” vroeg Baxter nu den gevangene.

Met gebogen hoofd en neergeslagen oogen antwoordde deze stamelend en op huilenden toon:

„Ik heb alles bekend en verzoek dringend om een milde straf”.

„Doe niet alsof gij een oud wijf waart, door op zoo'n huiltoon te spreken!” schreeuwde Baxter.

„Dat hadt je vroeger moeten doen! Nu is het te laat! Maar zoo zijn jullie, schurken,

allemaal! Eerst voer je allerlei slechtheden uit en later hebt je er spijt van!

Je huilt echter niet om je slachtoffers, maar alleen omdat je zoo dom zijt geweest, je te laten gevangen nemen!

„Maar...”, de inspecteur zette vol trots een hooge borst op, „jullie vergeten al te vaak, dat jullie te doen hebt met mij, hoofd-inspecteur van politie, Baxter van Scotland Yard! Jullie vergeten, dat ik met Argusoogen over Londen waak en jullie schurken, allemaal breng waar jullie behoort!

„Jullie denken er niet aan, dat tot dusverre nog geen enkele misdadiger het tegen mij heeft uitgehouden!”

„Behalve Raffles!” merkte Marholm op, doch zóó zacht dat alleen Baxter het hoorde.

De woedende blik, dien hij op zijn secretaris wierp, maakte dezen echter in het geheel niet bang, maar amuseerde hem zoodanig, dat hij zijn mond vertrok tot een breeden grijnslach, zoodat de hoofd-inspecteur zijn niet al te witte en regelmatige tanden kon zien.

„Ga zitten”, snauwde Baxter hem toe. „Schrijf! Of denk je, dat je hier bent om in een hoek te staan grijnslachen? Je werkt in den laatsten tijd zeer slecht en als dat zoo door blijft gaan — —”

Hij zweeg en Marholm vulde aan:

„Dan ontslaat gij mij!”

„Schrijf!” beval Baxter nogmaals en Marholm ging gehoorzaam zitten op zijn gemak verder rookend en maakte zich met de kalmte van iemand, die tijd in overvloed heeft, gereed om te gaan schrijven.

„De weesvader van — — —”

„Pardon, chef, ik ben nog niet zoo ver!” merkte Marholm op.

„Voor den duivel, mijnheer, wanneer kunt gij dan beginnen?”

Met onverstoorbare kalmte antwoordde Marholm:

„Zoodra ik mijn pijp heb weggelegd en een goede pen zal hebben gevonden. Want — —”

Hij zweeg eenige oogenblikken en bekeek zijn pennehouder.

„... In den laatsten tijd zijn de stalen pennen, die gij mij verstrekt, van zulk een elendige kwaliteit, dat ik er niet mee kan schrijven. Deze bijvoorbeeld heeft de eigenaardigheid, slechts een punt te bezitten.”

Hoofd-inspecteur Baxter stiet een meterlangen vloek uit en terwijl de beide politieagenten met moeite hun lachen bedwongen, schreeuwde hij tot Marholm:

„Wilt je nu schrijven of niet? Beklaag je over de pennen bij den leverancier. Ik maak ze niet!”

„Dat is gelukkig”, meende Marholm, „anders zouden ze zeker totaal onbruikbaar zijn! — Nu kunt u wel beginnen, chef!”

Zonder zijn secretaris met een blik te verwaardigen, begon Baxter nu het bericht omtrent de gevangennamen van den weesvader te dicteeren.

Marholm had slechts één bezwaar tegen het proces-verbaal en wel dit, dat de hoofd-inspecteur van politie in het bericht verzwegen, dat Raffles eigenlijk de handelende persoon in deze zaak was geweest en niet Baxter.

Daarop werd de weesvader naar een cel gebracht.

ZESDE HOOFDSTUK.

Haar vader.

Den volgenden dag hadden de Londensche dagbladen kolommen vol staan over de laatste gebeurtenissen, die zoowel op John Raffles, als op den weesvader en ook op het gebeurde met de tanden van den Grooten Onbekende ten huize van den kapitein der Iersche garde, betrekking hadden.

Bijna de heele pers vierde kapitein Mac Govern als nationale held en gaf zijn woorden

ongewijzigd weer, alsof ze met de waarheid overeenkwamen.

De humoristische bladen gaven satyrieke teekeningen van Raffles en bespotten hem, daar hij eindelijk zijn meester had gevonden.

Toen Lord Lister 's middags — hij had tot 1 uur geslapen om uit te rusten — aan de lunchtafel kwam, snelde Brand opgewonden met een pak couranten naar hem toe en riep:

„Je bent voor de geheele wereld geblameerd, Edward! Men maakt jou op allerlei manier belachelijk om het verlies van je twee tanden, want, zooals hier in de *Times* staat te lezen, heeft de kapitein van de Iersche garde aan de reporters verteld, dat hij een ervan als trophée aan zijn horlogeketting zal dragen, terwijl van de andere een broche voor zijn vrouw zal worden gemaakt.”

Brand had verwacht, dat Raffles zich eveneens over het artikel zou opwinden. In plaats hiervan echter lachte deze en zei:

„Dat heb ik wel verwacht, Charly, maar vóór alles ben ik zoo hongerig als een wolf en hoop, dat je voor een flink ontbijt hebt gezorgd.”

„Ik begrijp je kalmte niet”, zei Brand, terwijl Raffles aan tafel ging zitten. „Ik vind het onverklaarbaar; je goede naam staat op het spel!”

„Onzin!” lachte Raffles. „mijn naam staat niet op het spel, doch alleen die van den kapitein.”

„Je houdt er altijd een eigenaardige opvatting op na, Edward, maar ik moet je nu eerlijk zeggen, dat na de artikelen, die de heele pers omtrent jou heeft openbaar gemaakt, geen Londensche straatjongen meer respect voor je zal hebben.

„In plaats van jou is nu die soldatenbeul de nationale held geworden.

„Zooals de couranten melden, hebben alle boks- en worstelclubs hem al tot eerlid benoemd. De koning heeft hem zelfs in audiëntie ontvangen, zich jouw tanden laten toonen en hem voor zijn heldendaad een hooge onderscheiding gegeven.”

„Naar ik hoop de olifantsorde”, lachte Lord Lister. „Wat is er overigens voor nieuws? Staat er iets over den weesvader in de krant?”

„Jawel”, antwoordde Brand. „Doch niemand vermoedt, dat jij degene bent, die den kerel ontmaskerd hebt!”

„Haha”, lachte Raffles. „wie heeft hem dan in hechtenis genomen?”

„Volgens de berichten de hoofd-inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard!”

„Zoo, dus die wil mij ook al mijn kroon ontnemen. Nu ik gun hem dit pretje gaarne, zooals je, hoop ik, wel begrijpen kunt.

„Zonder mij zou die man bepaald niemand in hechtenis nemen. Hij heeft zich ditmaal weer behoorlijk met roem overladen! Doch ik verzeker hem, dat hij per slot van rekening toch weer de kous op den kop zal krijgen.

„Een merkwaardig persoon. Maar ik mag hem wel! Men kan best met hem omgaan en ik hoop van ganscher harte, dat hij nog jarenlang in functie zal blijven.

„Ik zal daarom, opdat zijn goede naam onbevlekt blijft, niets omtrent de eigenlijke toedracht der zaken openbaar maken.

„Daarentegen moet ik — wat den kapitein betreft — den koning mededeelen, dat hij *mij* een onderscheiding moet doen toekomen, wanneer iets dergelijks voor mijn tanden wordt uitgereikt. Zij zijn namelijk in mijn mond gegroeid en niet in dien van den kapitein!”

Brand lachte vroolijk en zei:

„Wil je dien kerel je tanden laten behouden?”

„Ik denk er niet aan”, antwoordde Raffles. „ofschoon ik nog niet weet, op welke wijze ik ze terug zal halen!”

Weldra had hij zijn lunch geëindigd, stak een sigaret aan en leunde op zijn gemak in zijn fauteuil achterover.

Hij dacht eenige seconden na en rookte.

Brand stoorde hem niet en las de kranten verder. —

Eindelijk stond Raffles op en zei:

„Roep mijn beschermeling eens hier. Ik wil het meisje meenemen en haar voorstellen aan haar grootvader, Lord Cramersford.”

Brand verliet de kamer en keerde weldra met Dorothy Thomson terug.

Met stralende oogen kwam het meisje binnen. Henderson had met zijn gewone voortvarendheid er voor gezorgd, dat haar een compleet stel onder- en bovenkleeren ten dienste stond toen zij ontwaakte en hij had daarbij weer niet op geld gelet: De goedige reus wist, dat zijn meester altijd zeer royaal was en had de mooiste en duurste dingen gekocht.

Haar linnengoed was zoo mooi, dat het wel als uitzet voor een Lord's dochter had kunnen dienen, terwijl hij een serie rokken, blousen en japonnen had gekocht die daar niet voor onderdeden.

Dorothy Thomson was er niet weinig verlegen mee geweest, toen zij al dat moois des morgens op haar kamer vond, maar daar er niemand kwam om haar inlichtingen te geven, koos zij het eenvoudigste uit wat zij onder den voorraad kon vinden en trok dat aan.

Maar juist dat eenvoudige stond haar opperbest. Zij had daardoor een geheel ander uiterlijk gekregen en niemand zou in het keurige, jonge dametje in haar fraai wollen costuumpje, dat haar om de slanke leden als gegoten zat, een dienstmeisje hebben vermoed.

Raffles was in de wolken toen hij haar zag.

Vriendelijk ging hij haar tegemoet, reikte haar zijn hand en zei:

„Nu, mijn kind, ik hoop, dat je goed geslapen hebt in mijn huis en dat je je beter voelt dan gisteren. Over een paar weken zal je wel

weer op krachten zijn gekomen. Heb je nog iets op je hart?"

„Ik dank uw Lordschap", antwoordde het meisje met zachte stem, „ik heb niets meer te verlangen."

„Ik geloof toch, dat er iets is, wat je graag zoudt willen," zei Raffles.

Het meisje keek hem met haar groote blauwe oogen aan en antwoordde:

„Ik weet niet, wat u bedoelt."

„Zou je de portretten van je vader niet graag willen hebben?" vroeg Raffles nu.

Een blos van vreugde kleurde de bleeke wangen der arme wees en met trillende lippen zei zij:

„O ja, mylord! Als ik die terug kon krijgen...."

„Kom eens hier", zei Raffles, naar zijn schrijftafel gaande, waarop het portret lag, dat zijn gesneuvelden vriend hem in Indië had gegeven.

Nauwelijks had het jonge meisje een blik op het portret geworpen, of zij uitte een blijden kreet, nam het portret op en drukte het aan haar lippen.

Tranen stroomden uit haar oogen en met bevende stem riep zij uit:

„Mijn vader, mijn lieve, goede vader! Eindelijk heb ik zijn portret terug!"

Raffles keek vol stille vreugde naar het meisje. Daarop zei hij tot haar:

„Verbaast het je niet, dat ik dit portret heb?"

„Daaraan dacht ik nog niet eens, mijnheer!" antwoordde ze.

„Lees eens, wat op het portret staat!" verzocht Raffles haar.

Met haperende stem las het jonge meisje de opdracht en daarop de door Raffles gemaakte aantekening omtrent het overlijden.

Met den uitroep: „Mijn arme, lieve vader!" zonk zij op een stoel neer, terwijl zij zacht snikte.

Raffles kwam zachtjes naast haar staan en zei met gedempte stem:

„Je bent in goede handen, mijn kind. Een paar uur vóór zijn dood beloofde ik je vader plechtig, voor jou, van wier bestaan ik toen nog geen flauw vermoeden had, op dezelfde wijze te zorgen, als hijzelf zou hebben gedaan.

„Misschien stelt het je gerust, dat ik de beste vriend van je vader ben geweest en dat ik de laatste mensch was, dien hij op aarde zag!"

Het meisje keek met vochtige oogen naar hem op en, plotseling voor hem neerknielende, greep zij zijn beide handen en bedekte ze met kussen.

Raffles trok zijn handen dezen keer niet terug.

Hij voelde, dat het meisje in hem geen vreemdeling meer zag.

Behoedzaam, alsof zij een klein kind was, tilde hij haar op, zette haar in een feuteuil en streelde haar blonde lokken.

Na een lange pauze vervolgde Lord Lister:

„Heb je gelezen, wie je vader was? Je hebt mij gisteren verteld, dat je zijn naam nooit had gehoord."

„Nee", antwoordde zij op zachten toon, „in mijn vreugde het portret te zien, lette ik niet op het geschrevene."

„Luister dan," ging Raffles voort. „Je vader was een officier en diende met mij in hetzelfde regiment.

„Hij was heel dapper en nu nog, na lange jaren, is zijn naam een der meest geachte in het leger."

Raffles zweeg.

In gedachten zag hij zijn gesneuvelden vriend weer terug, een knappe, eenigszins lichtzinnige jonge man, die echter een hart van goud had gehad en geen vlieg ooit kwaad had gedaan.

„O, vertel toch verder!" smeekte Dorothy. „Ik zou zoo graag nog veel meer van mijn vader hooren!"

„Je vader was een Lord," vervolgde Raffles, „en zijn familie behoort nu nog tot de meest gegoede van Engeland.

„Je grootvader, de oude Lord Cramersford, woont hier in Londen en is kamerheer van den koning. Ik ben van plan, hem nu met jou te gaan opzoeken en hoop, dat de oude heer jou, het eenige kind van zijn jonggestorven zoon, vol liefde aan het hart zal drukken en tot zich nemen."

Het gelaat van het jonge meisje werd plotseling bleek.

Raffles zag dit en vroeg haar:

„Waarom maak je je ongerust?"

„O, mijnheer," zei de wees, „ik ben bang. Breng mij niet naar den ouden Lord. Laat mij hier bij u blijven! Ik wil graag voor u werken."

„Zoo, zoo!" lachte Raffles. „Als je niet een Lady was en de erfgename van een Lord, zou ik je voorstel dadelijk aannemen!"

„Verstoot mij niet uit uw huis!" smeekte het jonge meisje opnieuw. „Gij hebt mijn vader immers beloofd, voor mij te zullen zorgen? Ik ben geen Lady, ik ben maar een dienstmeisje. Ik vind het heerlijk, om in de keuken bezig te zijn."

„Je bent een lief kind," zei de Groote Onbekende, „maar ik kan je wensch niet vervullen. Zelfs al zou de oude Lord je niet willen erkennen, dan nog moest ik je als een Lady laten opvoeden even als je vader dat gedaan zou hebben. Of zou je willen hebben, dat ik

mijn belofte, die ik hem deed, zou verbreken?"

Met een ontkennend hoofdschudden fluisterde het jonge meisje:

„Neen, neen, een belofte moet men houden!"

„En nu je alles weet," vervolgde Lord Lister, haar hand in de zijne nemende, „moet je ook maar alles aan mij overlaten. Je vader, een voornaam Engelsch officier, zou van zijn dochter nooit een dienstmeisje hebben laten worden. Maar kleed je nu en ga met mij mee."

Brand had met levendige belangstelling dit tooneeltje gadegeslagen.

De bewondering voor zijn vriend bereikte haar toppunt en voordat Raffles de kamer verliet, trad Brand naar hem toe en zei vol ontroering:

„Edward, jij — jij bent de beste kerel, dien ik ooit heb ontmoet! —"

Lord Lister keek hem ernstig aan en antwoordde:

„Mijn beste Charly, ik handel altijd naar dat ééne woord dat voor ons alle geldt en dat luidt: „Bemin je naasten als jezelf!"

„Het zou veel beter zijn in de wereld," meende Brand, „als alle menschen daarnaar handelden, maar — helaas. . . ."

En Brand keek peinzend voor zich uit, ging naar de tafel terug, naar de kranten, om gedurende de afwezigheid van zijn vriend den tijd met lezen te verdrijven, en zuchtte:

„Helaas!"

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Oog om oog, tand om tand.

Eerst tegen den avond keerde Raffles naar huis terug.

Brand was reeds een weinig ongerust over zijn lang wegblijven.

Opgewonden trad Lord Lister zijn studeerkamer binnen en wierp met een heftigheid, die zijn vriend niet van hem gewend was, zijn hoed op den divan, terwijl hij riep:

„Charly, men zou werkelijk gaan gelooven, dat alle eergevoel uit de wereld verdwenen was!"

„Wat is je overkomen?" vroeg zijn secretaris, terwijl Lord Lister ging zitten en, om tot kalmte te komen, een sigaret aanstak.

Nadat hij even had gerookt, zei hij:

„Ik was een dwaas! Ik had het eigenlijk wel kunnen vermoeden. Maar de manier, waarop die ouwe, uitgedroogde Lord Cramford mij behandelde, mij, den eenigen vriend van zijn oudsten zoon, was schandelijk!

„Eindelijk, toen ik tegen zijn houding opkwam, werd hij zelfs ordinar en wees mij met het arme, ongelukkige meisje, voor wie ik een tehuis kwam vragen, de deur".

Lord Lister rookte weer een poosje en Brand schudde zwijgend het hoofd.

Na eenige seconden vroeg hij:

„En wat denk je nu te doen?"

Raffles sprong op, liep de kamer eenige malen door en zei:

„Nu je weet wel, dat ik niemand noodig heb en dat ik het meisje, ook zonder hulp van haar grootvader, een nette opvoeding kan laten geven.

„Maar ik zal een der beste advocaten van Londen haar aanspraken op het vaderlijke erdeel toevertrouwen! Wat zeggen de avondbladen, Charly?"

„Ik heb ze nog niet gelezen, maar hier zijn ze," antwoordde Brand.

Raffles nam de kranten op en nauwelijks had hij een blik in het eerste blad geworpen of hij riep lachend uit:

„O, Charly, luister eens! Ik verzeker je, dat ik nu geld zal verdienen als water! De „Times" meldt, dat theaterdirecteuren, eigenaars van musea, gekke Amerikanen en nog een massa andere menschen, kapitein Mac Govern ongehoorde sommen voor mijn tanden hebben geboden".

„Dat voorzag ik al!" lachte Brand. „Ik begriep echter niet, op welke wijze jij daarbij geld kunt verdienen. Hij toch alleen!"

Raffles lachte opnieuw en antwoordde: „Ik zal die taak van hem overnemen en den menschen mijn tanden verkoopen".

Brand vroeg op verbaasden toon:

„Wil jij je tanden verkoopen?"

„Natuurlijk!" luidde het antwoord. „En ik verzeker je, dat ik daar zooveel geld uit zal

slaan, dat als ik het haar geef de dochter van mijn overleden vriend een der rijkste meisjes van Engeland zal worden".

"Maar wil je dan zonder tanden gaan loopen?" vroeg Brand onnoozel.

Raffles tikte met zijn vinger tegen het voorhoofd van zijn vriend en antwoordde:

"Charly, Charly, waar zitten vandaag je hersens? Typ nu eens vlug de volgende advertentie voor de kranten en laat ze zóó groot drukken, dat ze een halve bladzijde beslaan.

En hij dicteerde:

TANDEN VAN RAFFLES

biedt John Raffles persoonlijk aan liefhebbers te koop aan!

Bij het ongeluk in het huis van kapitein Mac Govern heeft John Raffles eenige tanden verloren! Deze wil hij ten behoeve van liefdadige doeleinden aan de meestbiedenden door notaris Smithson, Strand 116, laten verkoopen.

Belangstellenden kunnen zich morgen in den loop van den dag tot dezen wenden.

"Ziezoo", zei Raffles, "je moet deze advertentie aan de kranten bezorgen en meteen notaris Smithson melden, dat ik hem morgen eenige van mijn tanden zal sturen, die hij tegen de hoogste prijzen aan liefhebbers moet verkoopen! —

"Ga verder naar gebroeders Brill, de bekende tandartsen en koop daar een paar dozijn porceleinen kunsttanden tegen 15 pence per stuk. Die moet je mij brengen. Ik zal ze met een brief aan Smithson zenden.

"Als er zooveel kooplustigen komen als ik vermoed, zal morgen geen enkele tandarts in Engeland nog kunsttanden in voorraad hebben, want ik zal ze alle hebben verbruikt".

Brand barstte los in een schaterlach en zei:

"Edward, je bent en blijft een genie!"

Raffles keek zijn vriend aan, zonder zijn ernst te verliezen en vroeg:

"Heb je daar ooit aan getwijfeld?"

Daarop verhelderde een glimlach zijn gelaat en hij zei:

"Ga nu heen, mijn beste, brave jongen en maak dat zaakje met de tanden eens keurig netjes in orde!

"Ik ben van plan, de mijne terug te gaan halen."

.....

Kapitein Mc. Govern zat met zijn vrouw en eenige vrienden aan een souper, toen het nieuwe dienstmeisje hem een visitekaartje bracht met de woorden:

"Deze heer is van de krant en wenscht u te spreken."

Onmiddellijk verstomde het gesprek aan de tafel.

De kapitein stond op en zei:

"Breng den journalist hier!"

Toen het dienstmeisje was heengegaan, zei hij tot zijn gasten, meerendeels familieleden van zijn vrouw:

"Weest allen zoo vriendelijk, uiterst voorkomend te zijn tegenover dezen heer, want hij is een vertegenwoordiger van de koningin der aarde, een mensch, die door zijn woorden iemand tot een beroemdheid kan maken. Hij komt mij waarschijnlijk opnieuw interviewen."

Allen wachtten in eerbiedig zwijgen, toen de vreemdeling, een elegant gekleed heer, de eetkamer binnentrad en met een buiging voor de gasten zich tot den kapitein wendde met de woorden:

"Ik ben de vertegenwoordiger van de *New-York Herald* en kreeg telegrafisch bevel van mijn directie om u, kapitein, te verzoeken, mij de wonderlijke geschiedenis van uw overwinning over Raffles voor mijn blad te willen mededeelen. Ik moet nog dezen nacht een kabeltelegram over deze aangelegenheid verzenden."

Gestreeld boog de held voor den vreemdeling en begon, wel voor den honderdsten keer in de laatste twee dagen, zijn opgesmukt verhaal over den bokslerslag en zijn zege over Raffles.

"Ziet gij", zei hij, toen zijn verhaal uit was, "hier zijn de tanden! Een heb ik aan mijn horlogeketting en mijn vrouw heeft den andere aan haar armband hangen!"

"Mag ik die overwinningstropheeën eens van dichtbij zien?" vroeg de vreemdeling op bescheiden toon.

Opnieuw boog Mac Govern gevleid, wendde zich tot zijn vrouw en zei: "Geef mij je armband eens, lieve Eulalia!"

"Hier is ze", zei de spichtige dame en gaf hem het zware, gouden sieraad, waaraan de tand hing, in diamanten gevat.

Daarop haakte de kapitein zijn zwaren gouden horlogeketting, waaraan zijn horloge was bevestigd, los en gaf beide dingen aan den vermeenden verslaggever.

Deze bekeek de tanden nauwkeurig en zei:

"Ja, het zijn de tanden, ik herken ze!"

"Wat?" riepen alle gasten en de kapitein vroeg:

"Hoe kent gij ze?"

"Wel", zei de vreemdeling en zijn stem klonk plotseling hard en scherp, "ik zal mijn eigen tanden toch wel kennen, maar — —"

Hij zweeg een oogenblik en trok den valschen baard van zijn kin:

„Gij kent mijn bokslag immers nog wel, kapitein van de Iersche garde en opdat gij de kranten nog méér berichten kunt zenden, wil ik een als souvenir achterlaten!

„Oog om oog, tand om tand!” voegde hij er bij, op den kapitein toesnellende. (Zie het titelblad.)

Zoo bleek als een doode, verstijfd van schrik en niet in staat om een woord te zeggen, week de kapitein voor Raffles terug.

Als verlamd zaten de gasten om de tafel.

Bliksemsnel, vóórdat de kapitein zich kon verdedigen, kwam een geweldige vuistslag neer op het gelaat van Mc. Govern, zoodat zijn valsch gebit onder de tafel vloog en hij zelf als een meelzak neerviel.

„Tand om tand!” herhaalde Raffles.

Glimlachend nam de Groote Onbekende het gebit op, maakte een spottende buiging voor de gasten en zei:

„Ik wilde óók graag een paar tanden als sieraad hebben!”

Voordat de gasten tot bezinning waren gekomen, was Raffles verdwenen.

Eenige oogenblikken later werd er als dolzinnig om de politie geschreeuwd en het duurde niet lang of van het politiebureau in dezelfde straat kwamen eenige agenten het huis binnen.

Verbaasd en hoofdschuddend hoorden zij, wat er gebeurd was.

Weer kwamen de verslaggevers en nu vernamen zij de waarheid en begrepen, dat de held van de Iersche garde alles gelogen had.

„Ah!” riep de redacteur van de Times, „ik vermoedde al, dat hier iets was gebeurd. Want een half uur geleden kreeg ik een vreemde advertentie. Daarin stond, dat Raffles zijn tanden had teruggehaald en ze morgen bij notaris Smithson aan den meestbiedende zou laten verkoopen.”

„Mijn armband heeft hij ook meegenomen!” klaagde de vrouw van den kapitein.

„En mijn horloge met ketting en de onderscheiding van den koning!” jammerde Mc. Govern.

Lachend verlieten de beambten van politie en de verslaggevers het huis.

Den volgenden dag lachte geheel Londen en bij notaris Smithson kwamen honderden personen, wien hij met een goed geweten, op hun vraag naar tanden van Raffles, kon antwoorden:

„Ja, zij komen uit den mond van den Grootten Onbekende. Hij heeft ze mij zelf gestuurd — —”

Toen de notaris dien avond Brand een bedrag overhandigde van 90.000 pond sterling voor 211 verkochte tanden, zei hij lachend:

„Jammer, dat het laatste dozijn niet vol is geworden!”

Raffles echter verzond nog dienzelfden nacht het volgende bericht aan de Engelsche pers:

„Ik heb tanden verkocht en notaris Smithson kon met een gerust geweten verzekeren, dat ze van mij waren. Het waren er 211! Elk der koopers zal nu vragen of de tanden werkelijk uit mijn mond kwamen.

„Helaas neen, zulk een grooten mond, die 211 tanden kan bevatten, bezit alleen kapitein Mc. Govern van de Iersche garde

„Ik hoop, dat Zijne Majesteit mij voor het feit, de Iersche garde van zoo'n held van den kouden grond te hebben bevrijd, de onderscheiding laat behouden, die ik den kapitein heb ontnomen.”

.....
Toen de koning deze nieuwe daad van Raffles las, zei hij:

„De koningen van Engeland hebben tegenwoordig geen hofnarren! Maar ze hebben ze ook niet meer nodig!

„Deze gentleman is voor mij en de Engelsche politie meer waard dan de zes gebochelde hofnarren van koningin Elisabeth en opdat hij zal zien, dat ik van goede scherts houd en er dankbaar voor ben, dat hij mij van zulk een officier afhelpt, verleen ik Lord Edward Lister, genaamd John Raffles, de onderscheiding, die hij den gewezen kapitein heeft afgenomen.”

Toen Baxter dit las en naar zijn leeg knoopsgat keek, zei hij zuchtend tot Marholm:

„Marholm, je hebt gelijk! Als ik niet hoofdinspecteur Baxter was, zou ik de Groote Onbekende, John Raffles willen zijn!”

De volgende aflevering (No. 557) bevat:

Vereeniging ter bevordering van goede zeden.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885